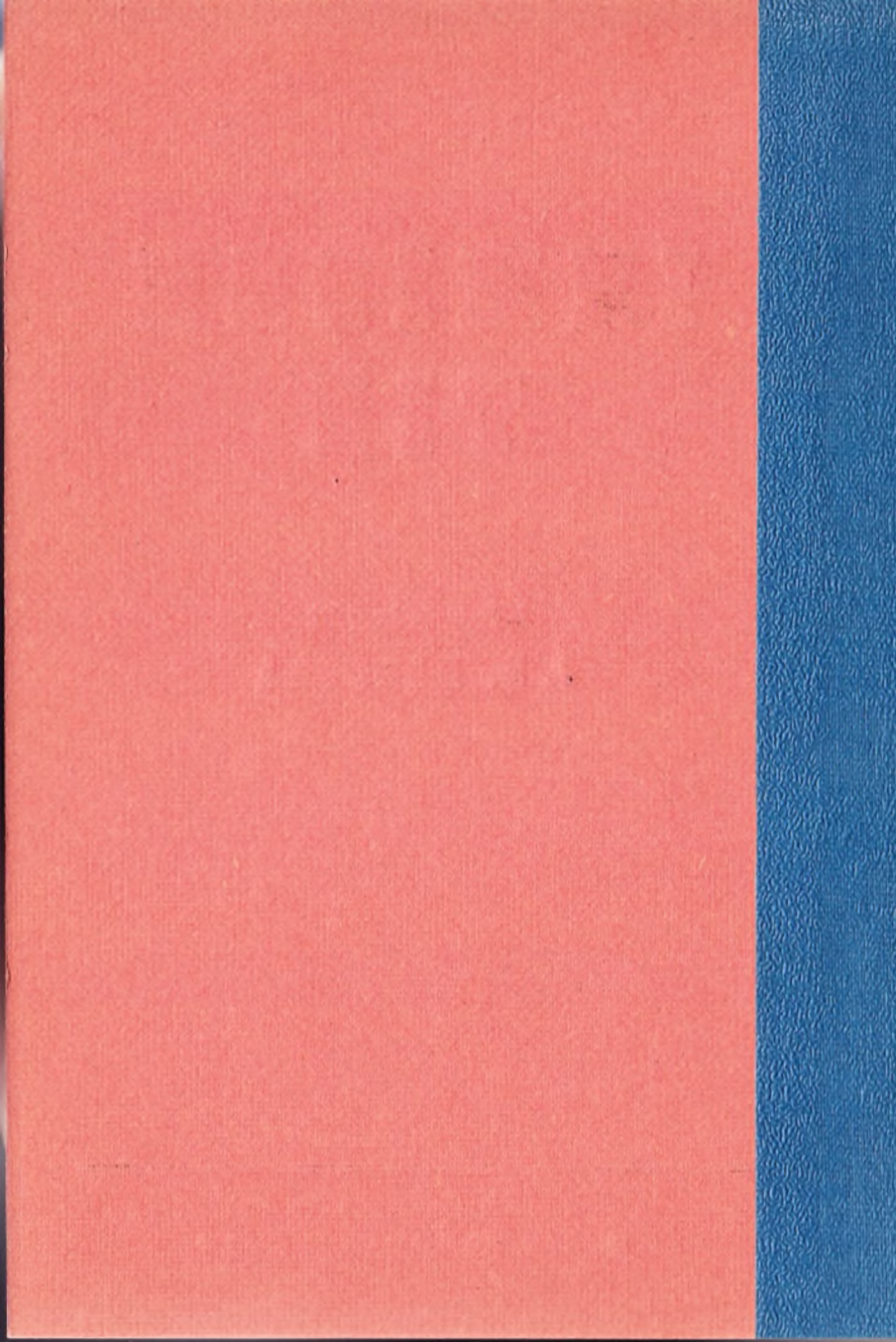

IHMISEN TIE

**Kirjoittanut
J. R. HANNULA**

**TAMPEREELLA 1955
P. E:N KANNATUSLIITTO**

IHMISEN TIE

IHMISEN TIE

Kirjoittanut

J. R. HANNULA

TAMPEREELLA 1955
P E:N KANNATUSLIITTO

SISÄLLYSLUETTELO:

	Sivu
I Minkä valitset?	5
II »Ylimoraali»	15
III Omantunnon moraali	25
IV Katumuksen moraali	34
V Ihmisen tajunta	42
VI Elämän ja kuoleman kirjat	53
VII Ihminen ja maailma	63
VIII Ruumiimme lunastus	72

Tampereella 1955
Tampereen Paperinjalostustehdas ja
Kivipaino Oy.

I

MINKÄ VALITSET?

Joltain kulmalta katsellen elämä näyttää olevan kuin elävä voimapyörre. Se on elävää, sillä se synnyttää, ylläpitää, hävittää.

Edelleen voimme panna merkille, että elämä yleensä samalla kasvaa, kehittyy, sen jännitys eli värähtelyvoima lisääntyy. Kaikki käy jotenkin kuin kiihtyen, jos sellaista sanaa voi käyttää.

Me ihmisetkin olemme tässä sitten mukana. Emmekä me ole vain ilmiö sellaisenaan. Sellaisia me tavallaan olemme lapsina. Sillä me emme "tule toimeen" itsenäisesti, vaan me olemme vanhempiemme ja toisten ihmisten huollon varassa. Mutta se on vain valmistava jakso, joka aikanaan loppuu. Meidän on omaltakin kohdaltamme osallistuminen elämän toimintaan. Meidän on— kuten olemme tottuneet sanomaan— valittava joku tehtävä, elämäntehtävä. Emme voi jättäytyä noin vain kuin tuuliajolle. Mutta valinnan vapaus meillä on. Yleensä emme vielä kykene valitsemaan elämäntehtäväämme siten kuin Jeesus Natsarealainen ja Pekka Ervast, jotka

suoralta kädeltä jättivät kaikki mammonalliset tai persoonalliset elinkeinot, ja ottivat elämäntehtäväkseen yksinomaan ihmisyyssaatteeseen syventymisen ja sen puolesta työskentelemisen. Yleensä emme vielä siten kykene elämässä asennoitumaan.

Meidän on siis valittava joku ns. elinkeino, vieläpä oikea elinkeino, kuten buddhalaisittain voimme sanoa. Emme tässä kuitenkaan ryhdy erilaisten elinkeinojen arvosteluun. Sillä voimmehan heti aluksi ymmärtää, että jos me minkä tahansa elinkeinon täytämme laiskasti, huolimattomasti, epärehellisesti, itsekkäästi, niin kaikki on piloilla. Jos sensijaan toimimme joko kadunlakaisijana tai ministerinä, niin olemme oikealla tolalla kun teemme tehtävämme huolella, rehellisesti, epäitsekkäästi, palvelevaisesti. Siksipä voimmekin katsella elinkeinon valintaa kahden erilaisen vaikuttimen kannalta. Alempi vaikutin sanoo: valitse sellainen elinkeino, joka sinulle itsellesi on mahdollisimman edullinen. Tätä periaatetta maailmassa yleensä on noudatettu, ja siksi se on johtanut keskinäiseen kilpailuun, kateuteen, sotaan. Toinen periaate sanoo: valitse sellainen elinkeino, jossa yleensä et ole toisten ihmisten harmina, vaan voit ututteruudellasi olla sopusoinnussa sekä itsesi että toisten ihmisten kanssa. — Lienee vielä vain pienempi joukko ihmisiä, jotka tätä jälkimmäistä periaatetta noudattavat. Mutta ymmärrettävää on, että mitä enemmän tämän jälkimmäisen periaatteen ihmisiä alkaa olla, sitä rauhallisemmaksi ja sopusointuisemmaksi elämä yleensä muodostuu.

— — —

Mennäksemme esityksessämme eteenpäin voimme panna merkille, että edellä sanotun ohella ihmiselämään

pyrkii vielä kaksi erikoista tekijää. Toinen niistä tulee elämän puolelta, ja siihen antautuminen on vapaaehtoista. Toisen ovat ihmiset järjestäneet, ja tehneet sen pakolliseksi.

Kun ihminen tulee määrättyyn ikään, herää hänessä ihmisyysaatteen ihanne. Se kutsuu häntä toteuttamaan sisässään vaikuttavaa ihmisyyden periaatetta. Mutta taas voimme panna merkille, että vain harvat ovat toistaiseksi Jeesus Natsarealaisen ja Pekka Ervastian tavalla kyenneet suoralta kädeltä ryhtymään sisäisen ihmisyysaatteen ilmentämistyöhön. Sillä eräs voima, sukupuoli-voima, saa aikaan, että ihminen on näkevinään ja tuntevinaan, että hänen ihanteensa on jo toteutuneena josain toista sukupuolta olevassa ihmisessä. Ei siis muuta kuin koppaa sen siitä valmiina käteensä! Tai runollisemmin huokaisten: oi, jospa saisin hänet omakseni! Ja romaanien kirjoittajatkin panevat kaiken taitonsa innoittaakseen ja auttaakseen heitä »saamaan toisensa». Ja niin sitten yleensä käy. Olemme saaneet onnemme. Valmiina. Olemme onnen poikia ja tyttöjä. Ja sentähden luulisi, että ihmiset avioliitoissaan olisivat onnellisia. Mutta ällistyksemme ei ole vähäinen huomatesamme, kuinka paljon on riitaisia, eripuraisia ja monella tavalla onnettomia avioliittoja.

Mistä tämä johtuu? Mikä salaisuus tässä piilee?

Totuudenetsijöinä meille lopulta asia selvenee. Salaisuus on siinä, että elämä itse asettaa omat ehtonsa avioliitollekin: se on oleva rakkauden koulua. Ja miten avioliitto on rakkauden koulua? Sitä se on siten, että aviopuoliso yrittää tehdä toverinsa onnelliseksi. Mutta yleensä me olemme lähteneet väärästä päästä. Olemme

lähteneet siitä päästä, että aviokumppanimme on meille kuin oman onnemme astinlauta. Siinä on onnettomuutemme. Ilman pitempiä selityksiä.

Mutta missä on pelastuksemme? Tällöin on muistettava, että me emme ole vain sukupuoliolentoja — emme avioliitossammekaan — , vaan me olemme ihmisiä. Olemme olentoja, jotka olemme kutsutut kasvamaan veljesrakkaudessa. Sentähden voimme soveltaa Johannes Kastajan sanat avioliittoommekin: meidän tulee vähentyä sukupuolisuudessa ja kasvaa veljesrakkaudessa. Meidän on avioliitossammekin kasvaminen rinnan puhtaudessa ja rakkaudessa. Siten meidän on tuleminen ja oleminen totuuden Pyhän Hengen täyttämiä. Synnyttäksemme itsessämme — niin miehinä kuin naisina — sisäisen Jumalan pojan.

— — —

Sitten on toinen, ulkoapäin tuleva velvoitus. Sen ovat ihmiset järjestäneet, ja tehneet sen pakolliseksi. Kun ihmiset yleensä ovat valinneet elinkeinonsa ja elämäntehtävänsä itsekkyyys-periaatteen mukaan, on tämä johdannut — niinkuin jo edellä sanoimme — sotaan, ja lopulta tavallaan kaikkien sotaan kaikkia vastaan. Siten ihmiset, kansat ja sivistykset ovat tulleet vaaraksi itselleen ja toisilleen. Ja tätä vaaraa, tätä omatekoista vaaraa vastaan kansat sitten ylläpitävät aseellisia joukkoja, pakottaen ihmisiä niihin osallistumaan. Ja tässä toistensa hävittämisen taidossa on nyt päästy niin pitkälle, että uskotaan voitavan tuhota kaikki elollinen elämä maan päältä.

— — —

Nyt jätämme tämän toistaiseksi. Sanomme vain, kysymme vain: eikö sivistyksemme kokonaisuudessaan ole lähtenyt väärään suuntaan? Samalla kuitenkin kysymme: jos meille ihmisille on ollut mahdollista tulla näin taitaviksi pahassa, itsekkyydessä, että kykenisimme lopettamaan kaiken elämän maanpäältä, niin eikö meille olisi myös mahdollista muuttaa mielemme ja luoda elämämme ihmisinä, kansoina ja sivistyksinä kokonaan uudestaan? Sillä uudestaan luomisen mahdollisuus elämässä on. Olemmehan me ihmisetkin sellaisia olentoja, että vaikka me kuolemassa häviämme tältä maiselta tasolta, niin me elämme kuitenkin jollain toisella tasolla. Ja meissä on sellainen ikuisuuden siemen, korkeampi minä, että me voimme syntyä jälleen ja jälleen tänne fyysilliseen maailmaan.

Otammeko me tämänkin viisaitten antaman tiedon kevyesti, piittaamattomasti? Kuulkaamme silloin myöskin asian toinen puoli: olemme siveellisesti vastuunalaisia olentoja. Elämän oma laki, jota toiminnassa sanotaan syyn ja seurauksen laiksi, karmaksi, mittaa jokaiselle tarkasti tekojensa ja laiminlyöntiensä mukaan. Tämä lyö määrätyn leimansa vainajien elämään kuolemanjälkeisissä tiloissa. Kaikki hänen valheelliset, rikolliset, väkivaltaiset tekonsa saavat ulkokohtaisen muodon, ja hyökkäävät hänen kimppuunsa. Samoin tekevät kaikki nautinnollisesti ruokitut himot, joita hän ei enää voi nautinnollisesti tyydyttää. Se on vainajan kiirastuli, helvetti. Vaikkei se olekaan ikuinen, niin siitä on kuitenkin leikki kaukana. Ja vaikka me aikanaan synnymmekin jälleen maanpäälle, niin tekojemme seuraukset, karma, seuraa kintereillämme. Muodostuu vaikeita koh-

taloita. Monissa muodoissa. Esim. yhä moninaisimpina ja vaikeimpina sairauksina. Vaikka jatkuvasti rakennetaan valtavan suuria sairaaloita, niin ne täyttyvät heti, joten yhä täytyy uusia rakentaa. Kysymme näinollen: missä on pelastuksemme? Vastamme lyhyesti: pelastuksemme on oikeassa suhteessa Jumalaan, elämään ja toinen toisiimme.

— — —

Uskonnon pitäisi johdattaa ihmisiä Jumalan luo, siihen päämäärään, jonka Jumala on ihmisille asettanut. Sitähän uskonnot alussa tekevätkin. Mutta myöhemmin on yleensä tapahtunut madaltuminen. Niin on tapahtunut kristinuskossakin. Nykyinen uskonto ei ole enää Mestarin seuraamista opissa ja elämässä. Nyt on kaikki paino ja arvo pantu Golgatan veriuhuriin, siihen veritekoon, kun roomalaiset juutalaisen papiston vaatimuksesta toimittivat Jeesus Kristukselle teloituskuoletuksen ristiinnaulitsemalla hänet.

Tästä tapahtumasta kirkko teki karkean sijaissovitusopin. Sanotaan: Golgatalla vuodatettu Kristuksen veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä, kunhan vaan siihen uskomme.

Nyt kysymme: onko tuo kirkon tulkinta tuulesta temmattu, vai onko sen takana joku totuus, joka on väärin ymmärretty?

Ennenkuin voimme tämän asian selvitellä täytyy meillä olla jotain muuta tietoa elämästä, ihmisestä ja Kristuksesta. Ja niin meidän on käännyttävä Uudessa Testamentissa esiintyvän Jeesus Kristuksen puoleen. Mitä hän opettaa autuudesta? Hän opettaa, että autuas on se ihminen, joka hylkää maailman ja sen opit ja kas-

vattaa itseään siveellisesti niin, että hän puhdistuu kaikesta himollisuudesta ja kasvaa jumalallisessa totuuden rakkaudessa. Autuaita ovat: »köyhät hengessään»; »joita oikeamielisyyden takia vainotaan»; »lempeät»; »rauhan rakentajat»; »murheelliset»; »puhtaat sydämistä»; »jotka isoavat ja janoavat oikeamielisyyttä»; »armeliaat».

Tästä jo näemme ja ymmärrämme, että autuus on itsekasvatuksellisessa pyrkimyksessä, niin että aina kasvaimme sopusointuisesti elämässä vaikuttavan jumalallisen ihanteen kanssa.

Mutta ennenkuin osaamme oikein käytännöllisesti päästä sisälle Golgatan tapahtumaan, täytyy meidän vieläkin jatkaa itsensä Kristuksen opetukseen syventymällä.

Vuorisaarnassaan Kristus antaa vanhojen käskyjen tilalle viisi uutta käskyään. Ensimmäisessä käskyssään Mestari mainitsee vanhan käskyn, joka kieltää tappamasta, ja antaa sitten uuden sisemmälle ja syvemmälle menevän käskyn, joka kieltää edes suuttumasta.

Kristuksen uusi käsky edellyttää siis tappamattomuutta. Ja kun tähän käskyyn syvennymme hengessä ja totuudessa, joudumme omakohtaisesti saamaan ensimmäisen kokemuksen Golgata-mysterioon. Sillä kun kieltäydymme tappamasta, silloin me tässä kristikunnassa joudumme käytännöllisesti kokeelle. Meitä vaaditaan osallistumaan sotaan, osallistumaan ihmisten tappamiseen. Meitä vaaditaan osallistumaan kasarmikoulutukseen, oppiaksemme tehokkaasti tappamaan. Mutta kun me seuraamme Kristuksen käskyä, silloin me kieltäydymme sodasta ja sotaharjoituksesta. Me kieltäydymme

kaiken marttyyriuden, vieläpä verimarttyyriudenkin uhallä.

Ja silloin olemme astuneet ensimmäisen ratkaisevan askeleen Golgata-mysterioon. Meihin tulvehtii Kristuksen veri, Kristuksen rakkaus ja elämä.

Tämä on Golgata- mysteion ensimmäinen käytännöllinen kokemus. Ja tämän kokemuksen tehneitä yksilöitä on ollut aina Kristuksen päivästä alkaen. Mikään kansa kansana ei tätä kokemusta vielä ole osannut tehdä. Mikään kansa ei vielä ole omasta vapaasta aloitteestaan riisuutunut aseista. Mutta sellaista on tapahtunut, että joku kansa on toisten kansojen toimesta tullut riisutuksi aseista. Ehkä tyypillisenä näytteenä juuri tällä kertaa on Japani. Japani oli tullut riisutuksi aseista. Ja mikä verraton tilaisuus Japanilla olisikin nyt ollut pysyä aseettomana. Siten Japani olisi voinut vedota kansojen järkeen ja siveelliseen omaantuntoon. Mutta juuri näinä päivinä on tullut tiedoksi, että Japanilla on taas oma armeija. Se on pieni ja hyvin palkattu, mutta samalla huomattiin, että kansa on kylmäkiskoinen asialle.

Tämä kansan kylmäkiskoisuus on merkille pantavaa. Sillä kansa ymmärtää asian paremmin, paremmin kuin kunnian ja vallanhimon sokaisemat johtajat. Kansa osaa tehdä johtopäätökset Hiroshiman tapauksesta. Sillä jos maailma jälleen järjestyy kahteen toisiaan tuhoavaan joukkoon, ja Japani uusine armeijoinensa on siinä mukana, niin jonain hetkenä voi Hiroshiman tapaus uusiintua, kenties monin verroin tuhoisampana. Ja siinä sitä sitten ollaan. On siis aivan järkevää ja luonnollista, että Japanin kansa on kylmäkiskoinen uudelle aseistautumiselle.

Samanlaisia oireita voi olla joissain toisissakin kansoissa, Suomi mukaan luettuna.

— — —

Golgatan arvo ja salaisuus on siis siinä, että Jeesus Kristus oli peräänantamattomasti uskollinen Jumalan rakkaudessa. Hän ei kuolemanuhan edessäkään perääntynyt, vaan mielummin antoi tappaa itsensä, siunaten ja rukoillen anteeksiantoa surmaajilleen. Ja tähän Golgatan uhriin on yhtynyt jokainen joka on omaksunut tappamattomuuden, on kieltäytynyt menemästä sotaväkeen ja sotaan, ja joka sentähden on maailman puolelta joutunut verimarttyyriksi. Niinkuin joutuivat ensimmäiset kristityt Roomassa, ja niinkuin todelliset kristityt ovat yhä edelleen joutuneet.

Mutta tähänkö Kristuksen työ on pysähtyvä? Eikö Isän valtakunta toteudukaan ihmisten elämässä?

Malttakaamme. Kuulkaamme jälleen mitä Jeesus Kristus asiasta sanoo. Hän kuvailee suuren Ihmisen Pojan, Jumalan Pojan, Kuninkaan tuloa, joka asettuu Valtaistuimelleen. Silloin alkaa muodostua maailman alusta suunnitteilla ollut Isän valtakunta — kuvaannollisesti puhuen — valtaistuimen oikealle puolelle. Ajasta, milloin tämä tapahtuu, eivät tiedä enkelit, eikä Poikakaan, vaan sen tietää Isä yksin. Pekka Ervast jatkaa tästä ja sanoo, että se tapahtuu, kun kuolema uhkaa maapalloa. Ja nyt on todettu — niinkuin jo edellä puhe oli —, että atomipommeillaan ihmiskunta itse voisi tuhota kaiken elollisen elämän maanpäältä. Niinpä P. E. jatkaakin ja sanoo, että Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut. Taas on Jumala esiintynyt ihmisenä maanpäällä. Opetuksensa hedelmästä hänet tunnetaan. Se

hedelmä on Pekka Ervastian kristosofinen sanoma; joka sellaisenaan on kaikki vanhat uskonnot itseensä sisällyttävä suuri maailmanuskonto, uskontojen korkeampi minä. Sillä Pekka Ervastissa ruumistui Jumala, kosmilinen Logos, Isänä, ja on nyt tässä maapallon ja ihmiskunnan elämässä kaikki takaisin vetävänä Voimana ja Majesteettiutena.

Tämä suuri maailmanuskonto alkoi maantieteellisesti Suomessa, niinkuin Jeesuksen työ maantieteellisesti alkoi Palestiinassa. Täällä on alkanut muodostua tuo maailman alusta suunnitteilla ollut Isän valtakunta. Se ei ole valtakunta toisten valtakuntien rinnalla. Se on ryhmä ihmisiä kansan keskuudessa. Ja vähitellen yhä useampien kansojen keskuudessa. Luonnostaan siinä ryhmässä muodostavat kantajoukon ne ihmiset, kristosofit, jotka ovat ottaneet ensimmäisen käytännöllisen askeleen Golgata-mysterioon ratkaisemalla sotakysymyksen, vaikkapa verimarttyyriudenkin uhalla, ja jotka sitten rakentavat pahanvastustamattomuuden kulmakivelle. Ryhmiin kutsutaan myös ne — elämä heissä itsessään kutsuu —, jotka vaikka itse eivät vielä ole ratkaisseet sotakysymystä, mutta ovat kuitenkin myötätuntoisia asialle, aseettomuudelle, tappamattomuudelle, veljesrakkaudelle, ihmisyydelle. Tietenkin elämä kutsuu kaikkia ihmisiä. Sillä kaikkihan olemme kutsutut kulkemaan Isän Jumalan yhteyteen, siinä elämään ja siinä työtä tekemään.

II

»YLIMORAALI«

Meillä on nyt tutkimuksemme aiheena ns. ylimoraali.

Näinollen nousee ensimmäisenä kysymys: mitä on moraali? Tai: mistä maaperästä moraali lähtee, mitä se pyrkii ilmentämään?

Laajassa mielessä moraalin tausta ja lähtökohta on maailman kaikkeuden lakiperäinen järjestys. Se ilmentää Jumalan tahtoa. Ihmiseen nähden se on Jumalan luoma elävä täydellisyyden perikuva. Ihmisessä tämä täydellisyys pyrkii kasvavasti esille. Se on ihmistä velvoittava täydellisyyden ihanne, dharma.

Näinollen meille ihmisille voi tulla elämän edessä kahdenlaista velkaa. Meille voi tulla karmaa siinä suhteessa, että lyömme laimin inhimillisen kutsumuksemme. Emme pyri siihen täydellisyyteen, johon elämä jatkuvasti meitä kutsuu ja velvoittaa. Toisella tavalla luomme karmaa siten, että tulemme lähteneeksi väärään, epäinhimilliseen suuntaan, himolliseen suuntaan, himon monissa asteissa ja vivahduksissa.

Niinpä kokeneet sielut, profeetat ja uskontojen aiheuttajat ovat meille aina teroittaneet moraalisen pyrkimyksemme tärkeyttä. Meidän on tullut pyrkiä pois eläimellisestä himollisuudesta, pois valheesta ja raakuudesta. Meidän on tullut pyrkiä siveelliseen puhtauteen, rehellisyyteen, oikeamielisyyteen.

Tämä pyrkimys on ottanut valtioissa ja sen yhteiskunnissa lainsäädännöllisen ilmauksen, juridiikan. Voimme sanoa, että juridiikka on eräänlainen heijastuma moraalista, kuitenkin niin, että moraalit ja juridiikka ovat kaksi eri asiaa. Valtio muuttlee ja laatii uusia säännöksiä yhtenään. Niinpä voimme sanoa, että juridiikan oppilas ei välttämättä ole moraalin oppilas. Juridiikan oppilas saattaa toimia pelon vallassa, koska ei tahtoisi joutua pidätetyksi, tai hän saattaa käyttää juriidisia sääntöjä ovelasti, oman itsekkyytensä mukaisesti, aiheuttaen siten huonoa karmaa.

Kaikesta tästä johdummekin surullisen kuuluisaan ja tuhoisaan »ylimoraaliin». Yksinpä teosofisen liikkeen liepeillä olemme saaneet tutustua kirjoihin, joissa tuollaista ylimoraalia esitetään ja puolustetaan. Olen lue-
nut sellaisen suomennetun kirjan, jossa joku »vihitty», tai »mestari», pannaan sanomaan, että hän voi oppilaalleen valehdellakin, jos hän katsoo, että se on avuksi ja eduksi oppilaalle. Sellainen on suorastaan tympäisevää luettavaa.

Tällaisen »ylimoraalin» edustajana on Loyola ja hänen jesuiitta-järjestönsä tullut hyvin kuuluisaksi: »tar-
koitus pyhittää keinot». Samaa edustaa valtiollisella alalla italialainen Machiavelli: Ruhtinas, valtion joh-

taja, voi käyttää mitä keinoja tahansa valtionsa johtamisessa.

Ja niin valtiot ovatkin tehneet itsestään — niinkuin Pekka Ervast sanoo — merkillisen ylipersoonallisuuden. Omankin turvallisuutensa vuoksi valtio ja sen johtajat ylläpitävät ns. rikoslakia, rikollisten kurissa pitämiseksi. Mutta etenkin asevelvollisuuslaki on sitten sellainen ylimoraalinen toimenpide, jolla kaikkein moraalisimmatkin nuorukaiset pakoitetaan rikollisuuden tielle. Heitä pakoitetaan sodan muodossa tapahtuvaan murhaamiseen, ryöväämiseen, pettämiseen, kavaltamiseen. Ja kun vielä kirkot ovat menneet liittoon valtion kanssa, niin siten tuo kummallinen ja tuhoisa ylimoraali on saanut jokseenkin määräävän aseman hallitsevassa sivistyksessä.

Nyt meidän on yritettävä katsoa totuutta silmiin. Osataksemme tämän tehdä tehokkaasti, täytyy meidän ottaa huomioon myöskin kuolemantakainen elämä. Sillä tämä fyysillisen maailman elämä ja elämä tuonelassa ei kulje aivan samassa järjestyksessä. Jos niissä olisi aivan sama järjestys, silloinhan olisi turhaa, että elämä on tällätavoin jaettu kahtia. Mutta kun niissä on erilainen järjestys, silloin ne täydentävät toisiaan. Ja ellemme vielä itse kykene tuonelan elämää tajuamaan, täytyy meidän kuunnella mitä viisaat meille niissä asioissa opettavat. Elämä täällä fyysillisessä maailmassa on siten vapaata, että saamme toimia vaikka millaisina »ylimoralisteina». Karma sitten aikanaan antaa meidän niittää mitä kylväneet olemme. Mutta kuoleman jälkeen on toisin. Elämän kiirastulessa meidän on puhdistuttava erehdyksistämme. Ja se on tuskallista. Kaikki se ove-

luus, vääryys ja julmuus, mitä olemme toisille aiheuttaneet, se saa tuonelassa ulkokohtaisen muodon, ja hyökkää meidän päällemme jonkun hirviön muodossa, jonka kanssa saamme sitten kamppailla.

Ei ole tässä tarvis enempää kuvailla kuolemanjälkeistä elämää. Aikanaan synnymme korkeamman minämme kautta jälleen lapsiksi tänne fyysilliseen maailmaan. Olemme jotenkin kulkeneet unhonvirran läpi, joten emme suoranaisesti muista ennen eläneemme, emme muista kulkeneemme helvettien, kiirastulien ja taivaitten kautta. Kuitenkin meidän sisällämme on jonkinlainen pieni tunne, omatunto, joka kokemuksensa perusteella varoittaa meitä kaikenlaisesta »ylimoraalista». Mutta tavallisesti me ihmiset paadutamme itsemme, tukahutamme sisäisen omantuntonne. Ja tähän suuntaan vaikuttaa se kirkollinen ja yliopistollinen koulukasvatus, joka yleensä vielä on noiden »ylimoralistien» käsissä.

Ja entä sitten? Jos kaikesta huolimatta jatkamme samaan »ylimoraaliseen» suuntaan, on siitä seurauksena, että luonteemme muodostuu samankaltaiseksi. Pekka Ervast kuvailee asiaa jotenkin näin. Niinkauan kuin himollisuus ja itsekkyyys pysyy tunteissa ja ajatuksissa, siis astraaliruumiissa, voidaan siveellinen puhdistuminen vielä suoralta kädeltä aikaansaada. Mutta jos yhä jatketaan »ylimoraaliseen» eli siis moraalittomaan suuntaan, seuraa siitä, että astraaliruumis täyttyy himollisuudella ja itsekkyydellä, ja alkaa pursuaa yli laitojensa eetteriruumiiseen. Ja sieltä sitä on vaikea enää takaisin saada. Se muodostuu perusluonteeksemme. Oman luon-

teemme vaatimuksesta me silloin jatkamme »ylimoraali-
seen» eli itsekkyyden suuntaan.

Onko luonnolla mitään erikoista keinoa ihmisen aut-
tamiseksi tässä asiassa? On. Ja se on karmallinen sai-
raus. »Ylimoraalin» kasvattama itsekkyytemme pur-
kautuu sairautena fyysillisen ruumiimme kautta. Pekka
Ervastilta on kirjakin: »Karma ja sairaudet», jossa hän
puhuu tästä asiasta, mainiten muutamien tautien kar-
mallisia syitä. Eräissä muissakin kirjoissaan hän puhuu
näistä asioista. Niinpä keuhkotaudin karmallinen syy
on uskonnollinen ahdasmielisyys. Sokeritauti johtuu kat-
keroitumisesta. Jne. Jokainenhan voi itse tutustua noi-
hin P. E:n kirjoihin. Samalla voimme panna merkille,
että niinkuin »ylimoraali» jatkuu kulttuureissamme, sa-
moin sairaudetkin yhä vain paisuvat. Rakennetaan
uusia, toinen toistaan suurempia sairaaloita; jotka siinä
samassa aina täyttyvät. Sairaaloissa on jatkuvaa ah-
tautta.

— — —

Siirrymme nyt katselemaan elämää määrätystä näkö-
kulmasta.

Elämässä on sellainen järjestys, että siinä on ainee-
seen laskeutuminen ja henkeen palautuminen. Niinhän
on ihmisenkin maallinen kierros. Lapsuutemme ja nuo-
ruutemme on tavallaan aineeseen laskeutumista, mie-
huutemme ja etenkin vanhuutemme on henkeen palau-
tumista. Niin on planeettamme ja ihmiskuntamme laita
kokonaisuudessaankin. Neljännessä juurirodussa olim-
me syvimmällä aineessa. Nyt olemme viidennessä juuri-
rodussa, ja siinä alkaa henkeen palautuminen. Kuiten-
kaan henkeen palautuminen ei pääse varsinaiseen te-

hoonsa, ennenkuin Jumala kolminaisena Logoksena: Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä on ruumistunut tähän fyysilliseen elämään asti. Pekka Ervast sanoo, että aurinkokuntaa luotaessa Jumala ensin toimii Pyhänä Henkenä, luoden järjestyksen ja ylläpitäen tasapainoa karman lakina. Myöhemmin Jumala ruumistuu Poikana, joka rakkaudellaan pitää kaiken koossa. Viimeksi Jumala ruumistuu Isänä, joka voimallaan ja majesteettiuudessaan vetää kaiken takaisin.

Nyt nämä kaikki kolme Jumalan ruumistusta on tapahtunut. Pyhä Henki vaikutti vanhoissa profeetoissa miljoonien vuosien aikana, tullen Buddhassa täydellisemmin esille. Jumala Poikana ruumistui Jeesuksessa Kristuksessa, ja Jumala Isänä ruumistui Pekka Ervastissa. Siksi on nyt henkeen palautuminen alkanut. Kristosofisessa sanomassaan P. E. on luonut ja esittänyt suuren maailmanuskonnon, sellaisen, joka sisällyttää itseensä kaikki sekä Pojan että Pyhän Hengen uskonnot, puhdistettuina ja nostettuina sille tasolle, missä ne kaikki ovat yhtä. Tämä suuri maailmanuskonto on varsinaisesti alkanut Suomessa, ja täältä se voi levitä kaikkiin kansoihin.

Näin on nyt maapallossamme ja ihmiskunnassamme kaksi voimaa, jotka tavallaan vetävät eri suuntaan. Saa-daksemme asian oikein yksinkertaisen havainnolliseksi voimme ajatella seuraavalla tavalla. Henkeenpäin vetää tuo kauttaaltaan moraalinen maailmanuskonto, siihen kuuluvine yksilöineen ja ryhmineen. Toiseen suuntaan: aineeseen, pimeyteen, itsekkyyteen; väkivaltaan, sotaan, verenvuodatukseen, murhaan vetää edellä kuvailemaamme »ylimoraalia» seuraava tavallinen sivistyk-

semme valtioineen, yliopistoineen, kirkkoineen. Nyt voimme kuvitella, että noiden kahden voiman välillä on joku yhdistävä lanka. Puhutaanhan elämänlangasta. Nyt tuo yhdistävä lanka käy yhä pingoittuneemmaksi, ja kenties uhkaa katketa. Voimme kysyä: jos tuo kuvittelemamme lanka katkeisi, mitähän silloin tapahtuisi? Nähtävästi se merkitsisi maapallomme ja ihmiskuntamme tuhoa, kuolemaa. Sellaisesta vaarasta on puhuttu.

Kuitenkaan ei niin tarvitse tapahtua. Sillä ensiksikin elämällä on myös eräitä varaventiilejä: suurempia tai pienempiä luhistumisia. Puhuuhan Jeesuskin maanjäristyksistä, jotka kulkevat seutu seudulta. Voi myös tapahtua pienempiä tai suurempia saarien ja mantereiden meereen luhistumisia. Sellaisestahan Viisaat myös puhuvat.

Toiseksi on sitten moraalisten voimien vaikutus ihmiskunnassa.

Siellä »ylimoraalin» puolella suhtaudutaan pilkallisen vihamielisesti Vuorisaarnassa esitettyyn moraaliin. Sellainen on yleinen tilanne maailmassa. Mutta jumalallinen moraali vaikuttaa sisäisesti ja siitä seuraa, että »ylimoraalin» puolella tapahtuu yksilöllisiä heräämisiä. Esiintyy yksilöitä, jotka omassa elämässään yrittävät olla rehellisiä, oikeamielisiä, ja suhtautuvat pidättyväisen hillitysti Vuorisaarnan elämänymmärrystä kohtaan. Heillä ei ehkä ole siitä vielä mitään omaa kokemusta, mutta heidän oma luonteensa alkaa olla sellainen, etteivät he enää voi Vuorisaarnan elämänymmärrystä vastustaakaan. Ja tällaisista ihmisistä Jeesus antaa sen todistuksen, että »kun he eivät meitä vastusta, niin he ovat meidän puolellamme».

Tällainen vastustamattomuus siis riittää aluksi.

Mutta sitten sisäinen, moraalinen herääminen syvenee ja etenee. On kuin ihmisen tajunnassa heräisi kysymyksiä, jotka odottavat vastausta. On kuin tajunnassa heräisi kysymys: »mutta onkohan niitä Vuorisaarnan siveysopin käytännöllisiä seuraajia todella olemassa?» Ja elämä vastaa hänen sisäiselle tajunnalleen: »etsi, sillä ken etsii, hän löytää».

Ja hän löytää. Täällä Suomessa hän löytää Pekka Ervastian esittämän kristosofisen sanoman, kuin myöskin niitä ihmisiä, jotka ovat tämän sanoman elämänymmäryksekseen omaksuneet. Hän toteaa, että Vuorisaarnan elämänymmärryksen käytännöllisiä seuraajia on todella olemassa.

Sisäinen keskustelu jatkuu. Herää kysymys ryhmään liittymisestä. Hän saa kuulla ja hän tajuaa: »ihmistä ei pitkällekkään auteta, jos hän vaan yksinään ahertaa. Sillä nykyinen suuri henkinen voimavuodatus on luonteeltaan sellainen, että se pyrkii vaikuttamaan ryhmien kautta».

Ja niin ihminen liittyy, sanokaamme, Pekka Ervastian työn vaikutuksesta syntyneisiin kristosofisiin ryhmiin.

Tässä tulemmekin tärkeään ja toivoa herättävään huomioon: yksilöitä alkaa siirtyä »ylimoraalin» puolelta todellisen moraalin puolelle. Ensin siirtyy yksilö siellä, toinen täällä. Niitä alkaa siirtyä yhä useampia. Muodostuu kuin pyhiinvaeltajain kulkueita. Ne ovat sellaisia todellisia kulkueita, jotka eivät vaeltele vain muodollisesti paikasta toiseen. Muodollisesti he eivät ollenkaan tarvitse vaelttaa. Se vaellus tapahtuu heidän omassa tajunnassaan. Omassa tajunnassaan he vaeltavat, niinkuin sanottu, maailman »ylimoraalista» todelliseen moraaliin.

Täten planeetta ja ihmiskunta pääsee nousemaan. Sillä alaspäin painava »ylimoraalinen» joukko pienenee, kevenee, ja henkeenpäin vetävä moraalinen joukko kasvaa.

— — —

Sananen vielä noista henkeenpäin nousevista ryhmistä ja heidän työstään.

Heidän työnsä voimme tässä sopivasti luonnehtia kolmessa jaksossa.

E n s i k s i voimme sanoa, että ne ryhmät eivät ole oikeaoppisia tyrannikuntia, vaan ne ovat hierarkisia, jumaljohtoisia. Todellinen hallitsija on Jumala, joka aina on näkymätön. Kaikki »ylimoraali» hyljätään. Mikään tarkoitus ei pyhitä keinoja. Tarkoitus on toteutettava sen omilla keinoilla, sen moraalin mukaisesti, jonka Jeesus esitti Vuorisaarnassaan, ja joka nyt täydellistyneenä esiintyy Pekka Ervastian kristosofisessa sanomassa.

T o i s e k s i. Näissä ryhmissä vallitsee ainainen anteeksiantamisen henki. Ilman tätä ei mikään hierarkinen veljesryhmä ole mahdollinen. Sentähden on aina ja jatkuvasti syvennyttävä Vuorisaarnan neuvoon: »Sillä jos annatte ihmisille anteeksi heidän erehdyksensä, niin taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi, mutta jos ette anna ihmisille anteeksi heidän erehdyksiään, ei Isännekään anna anteeksi teidän erehdyksiänne». Sentähden ei mitään syyttämistä, vaan ainaista anteeksi-antoa ja auttavaisuutta, niin sisäisesti kuin ulkoisestikin.

K o l m a n n e k s i on työ suuren maailmanuskonnon puolesta, kristosofisen sanoman puolesta. Jokainen voi

tehdä jotain, omien talenttiensa ja mahdollisuuksiensa mukaan. Tässä vaiheessa Kristus sanoo: »Ken ei minun kanssani rakenna, hän hajoittaa». Sillä eihän »kynttilää sytytetä ja panna vakan alle, vaan kynttiläjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville».

III

OMANTUNNON MORAALI

On joskus sanottu näinkin: »Ihminen, tunne itsesi!» Ja tätä kehoitusta on painostettu toisella sanonnalla: »Ihminen on pienoismaailma, suuren maailman avain». Lienevät jotkut aina yrittäneetkin näitä kehoituksia noudattaa. Ja he ovat päässeet kuka minkin matkan itsensä tuntemisessa. Ehkä jotkut ovat oppineet ohjaamaan itseään niin, että ovat tulleet avuksi aurinkokunnankin elämälle. Kuulummehan ihmisinä Logoksen Poika-ryhmään, niinkuin Pekka Ervast sanoo.

Meidän nykyaikainen tietemme on myös erikoisella huolella ryhtynyt tutkimaan ruumiillisen olemuksemme toimintoja, sen salaisuuksia. On selvitetty ruoansulatuksen, verenkierron ja hermoston toimintaa. Mutta osa tieteellisistä työskentelijöistämme ei ole päässyt tämän syvemmälle ihmisen tuntemisessa. Heistä tuli materiaalisteja. Sielullisena ja henkisenä olentona ihminen ruumiillisessa kuolemassa häipyi heidän käsistään ja tietoisuudestaan.

Emme tässä yhteydessä puutu tämän enempää materialistisen tieteen selvittelyihin. Sensijaan voimme panna merkille, että tieteenkin piirissä on vakavia ja ansioituneita tiedemiehiä, jotka ovat ainakin medioitten välityksellä ryhtyneet tutkimaan salattua maailmaa, etupäässä vainajien elämää. Spiritistisessä istunnossa medio menee transsitilaan, jolloin joku psyykkisen maailman asukas saattaa aineellistua suorastaan näkyvään muotoon. Ja vaikka tuonkin liikkeen yhteydessä lienee tapahtunut yhtä ja toista kujeilua, niin kuitenkin on myös aivan varmoja tapauksia, jolloin joku vainaja on tuollatavoin tullut esille.

Kuitenkin tällainen psyykkinen tutkimustapa on jottenkin poikkeuksellinen. Sillä eihän tiedemies tuollatavoin pääse omakohtaiseen itsensä tuntemiseen sielullisena ja henkisenä olentona. Siihen tullakseen ihmisen täytyy astua moraalisen itsekasvatuksen kaidalle tielle.

Mennäksemme esityksessämme askeleen eteenpäin siirrymmekin nyt niihin järjestelmiin, joita täällä maan päällä on ihmisten keskuudessa muodostunut. Ensimmäisenä siinä on uskonto. Sitten on valtiojärjestelmiä, joissa ovat vuorotelleet kuningaskunnat ja tasavallat. Kun kuningaskunta rappeutuu, saa se tehdä tilaa tasavallan muodostumiselle. Ja kun tasavalta rappeutuu, joutuu se tekemään tilaa kuningaskunnan muodostumiselle. Selainen on ollut kansojen historiallinen kulku. —Oikeastaan voisimme puhua kolmannestakin hallintojärjestelmästä. Ja se on tavallaan kuningaskunnan ja tasavallan epäsikiö: tyrannikunta.

— — —

Siinä nyt ovat katseltavanamme nuo kolme järjestelmää: kuningaskunta, tasavalta ja tyrannikunta. Voisimme niitä vaikka sellaisinaan arvostella. Voimme kysyä: ovatko ne kaikki kolme järjestelmää olemukseltaan samanarvoisia? —Voimme huomata, että kullakin järjestelmällä on omat puolustajansa. Eiväthän ne muutoin voisikaan olla olemassa. Kuitenkin voimme ajattelevina totuudenetsijoinä melkoisen helposti huomata, että tyrannikunta on niistä arvossaan alin. Siinä voi mielivalta, väkivalta, julmuus ja raakuus päästä helpoimmin määrääväksi. —Sensijaan arvoero tasavallan ja kuningaskunnan välillä ei ole yhtä helposti nähtävissä. Kuitenkin kuningaskunta itse elämän kannalta voi olla arvossaan ensimmäisellä sijalla ja tasavalta toisella. Sillä kuninkuudessa ja kuningaskruunussa pääsee elämän oma majesteettius ainakin kuin heijastuksen tapaisesti vaikuttamaan ja kunnioitusta herättämään. Ja kunnioituksen tunne on myös tärkeä tekijä inhimillisessä kehityksessä.

Mennäksemme jälleen esityksessämme eteenpäin jätämme toistaiseksi nuo mainitut kolme järjestelmää. Sillä elämässä on vielä neljäs järjestelmä: hierarkinen, jumaljohtoinen. Tai oikeastaan emme voi sanoa sitä neljänneksi, joka jotenkin kuin kilpailisi kolmen edellisen kanssa. Sillä hierarkinen järjestelmä on sellainen, joka sisällyttää itseensä kaikki toiset, siis sekä kuningaskunnan että tasavallan, ja vieläpä tavallaan tyrannikunnan. Hierarkia yhdistää kaiken yhdeksi kokonaisuudeksi, ja siihen elämä pyrkii.

Yritämme nyt katsoa mikä on hierarkia, sekä mitenkä siinä tapahtuu rappeutuminen ja mitenkä uusiintuminen.

Hierarkiassa vallitsee itse elämä, Jumala, elämän näkyvätön majesteetti. Sen näkyväisenä, koossapitävänä ohjaajana, opettajana ja opastajana on sellainen ihminen, joka on yhtä Isän kanssa. Siis sellainen kuin Jeesus tai Pekka Ervast. Siinä seurataan sitä opetusta ja sen opetuksen henkeä, mikä esiintyy Jeesus Kristuksen antamassa ja Pekka Ervastian täydentämässä Vuorisaarnassa. Hänen ympärilleen muodostuu joukko ihmisiä, oppilaita ja työtovereita, jotka vapaaehtoisesti seuraavat vuorisaarnan opin ja sen hengen mukaista johtoa.

Kun näin tapahtuu, silloin siinä onkin jo kuningaskunta. Tällä tavalla kuningaskunta sisältyy hierarkiaan. Mutta miten siinä sitten tapahtuu rappeutuminen? Se tapahtuu siten, että yhtymään liittyy ihmisiä, jotka, syystä mistä hyvänsä, eivät pysy luottamuksellisessa suhteessa Vuorisaarnan opin mukaiseen johtoon. Heistä tulee epäilijöitä. Vuorisaarnan siveysoppi on heistä joko liian vaikeata, tai jotenkin epäkäytännöllistä. He keksivät väitteitä, uskomuksia ja oppeja, jotka eivät mitenkään edusta Vuorisaarnan moraalia. Siis aivan kuten kristikunnalle on käynyt. Elämä muodostuu temmelyskentäksi, jossa ihmiset oppivat toisiaan epäilemään, pelkäämään ja vihaamaan. Sota nielee kaiken.

Tämä madaltumisen vaara uhkaa kaikkia henkisiä yrittäjiä. Niin ennen kuin nykyäänkin. Siitä vaarastahan Pekka Ervast meitä varoittaa.

Siirtykäämme nyt takaisin hierarkiaan, ja katso-kaamme sitä onnistumisen kannalta. Sillä sen onnistuminen on päämääränä.

Sanoimme jo, että hierarkia on jumaljohtoinen, jossa Vuorisaarnan oppi on määräävä. Kun ryhmä ihmisiä

on noin asettunut hierarkiselle kannalle, silloin se jo selaisenaan sisällyttää itseensä kuningaskunnan; niinkuin jo edellä puhe oli. Mutta entä tasavalta? Miten hierarkia sisältää itseensä tasavallan? Tasavalta sisältyy hierarkiaan siten, että hierarkiassa toteutetaan veljesrakkautta. Hierarkian jäsenet ovat tietoisia siitä, että ihmiset ovat henkiolentoina syntyneet kaikkeuden Isästä, Jumalasta, ja sentähden he ovat veljiä keskenään. Siten he kuningaskunnan ohella muodostavat tasavallan: he kaikki ovat tasa-arvoisia eli veljiä keskenään. Ei niin, että he kaikki olisivat samanlaisia. Toinen voi olla veljenä vanhempi, kehittyneempi, työkykyisempi, toinen taas nuorempi. Mutta heillä kaikilla on sama päämäärä — niinkuin on alkuperäkin —: taivaallisen Isän täydellisyys. Siksi he ovat veljiä. He tunnustavat toistensa veljeyden: ollessaan auttavassa veljesrakkaudessa suhteessa toisiinsa. He eivät epäile eivätkä syytä toisiaan. Eivät he loukkaannu toistensa heikkouksiin. He yrittävät kaikkia ymmärtää, auttaa ja nostaa.

Juuri tällätavoin hierarkia sisällyttää itseensä samalla kertaa sekä kuningaskunnan että tasavallan.

Mutta miten hierarkia sisällyttää itseensä tyrannikunnan? Se tapahtuu siten, että ollaan pahanvastustamattomuuden kannalla. Ei taistella pahaa vastaan, vaan eletään ja toimitaan Isän tahdon täyttämiseksi. Siten paha voitetaan hyvässä, voitetaan ensin aina sisäisesti, ja sitten ulkoisestikin.

— — —

Seuratkaamme nyt vielä sisäisellä tavalla yksilön vaellusta tässä hierarkisessa järjestelmässä. Me synnymme ja kuolemme aina uudelleen. On luonnollista,

että pyrkimyksemme hierarkisessa järjestelmässä, Mes-tarin ohjausta seuraten, kasvattaa meitä sisäisesti, mo-raalisesti. Elämän moraalinen Laki, Vuorisaarnan oppi, alkaa elää meissä sisäisesti. Se muodostuu meissä luon-teenksi, joka jo lapsesta saakka vaikuttaa elävänä voi-mana. Se vaikuttaa siihen suuntaan, että ihminen nou-dattaisi rehellisyyden ja siveellisen puhtauden vaati-musta. Sanomme sitä omantunnon moraaliksi. Se on silloin ihmisessä oleellista luontoa. Se on sitä jo lapsesta ja nuoresta pitäen, vaikkakaan hän ei vielä olisi tullut ulkonaisesti kosketukseen hierarkisen opetusjärjestel-män kanssa.

Sitten tämä sisäinen omantunnon moraali puhkeaa kuin kahteen haaraan, joista yhtä voimme nimittää laiksi, toista evankeliumiksi. Laiksi sanomme tällöin asian sitä puolta, että kun ihminen huomaa loukan-neensa jotakin toista ihmistä, niin hän menee loukkaa-mansa ihmisen luo, pyytää anteeksi ja sovittaa louk-kauksensa. Vaikka tämä tuntuisi nöyryyttävältä itsensä nolaamiselta, niin hän tekee sen kuitenkin. Hän ei saa oltua sitä tekemättä.

Vasta tämän jälkeen tulee hänelle mahdolliseksi nou-dattaa asian sitä puolta jota voimme sanoa evankeliu-miksi. Ja tämä on se, että hän aina antaa anteeksi tois-ten ihmisten häntä vastaan tekemät loukkaukset. Asia on nähtävästi niin, että ihminen tuskin kykenee anta-maan toisille ihmisille anteeksi heidän erehdyksiään, ellei hän ensin ole nöyrtynyt sovittamaan ja anteeksi-pyyttämään omia erehdyksiään. Voimme ymmärtää, että kun ihminen ensin on joutunut lujille omien erehdys-tensä sovittamisessa ja anteeksipyyttämisessä, silloin

vasta hänellä on luontaisia edellytyksiä ymmärtääkseen toisia ihmisiä heidän heikkouksissaan, erehdyksissään ja vaikeuksissaan. Hänen anteeksiantamisensa ei ole silloin kylmää yli mielisyyttä, piittaamattomuutta, vaan se on osanottoa, ymmärtämystä, auttamistahtoa.

Kun edelleen seuraamme ihmistä, joka edellä kuvatulla tavalla noudattaa omantunnon moraalia, tulemme taas eräisiin uusiin vaikeuksiin ja niiden vaatimiin ratkaisuihin. Ensiksi panemme silloin merkille, että me ihmiset voimme olla toisillemme eräänlaisia houkuttelevia tai painostavia viettelijöitä, joko sukupuolisesti tai villisyyteen vetämällä. Siinä kysytään ja kasvatetaan omantunnon moraalimme lujutta. Täytyy oppia sanomaan: kun minä en tuota tai tuota tekisi omasta aloitteestani, niin miksi minä alistuisin sellaiseen menettämään toisen vaatimuksesta tai painostuksesta?

Mutta sitten on yksi asia, jossa järjestynyt yhteiskunta suorastaan velvoittaa ja pakoittaa jäseniään rikokseen omaatuntoaan ja Vuorisaarnan moraalia vastaan. Se yksi asia on sota. Muissa asioissa ei ihmistä sentään sillätavoin pakoiteta. Ihminen voi kuitenkin valita ammattinsa. Hän voi valita aviokumppaninsa, tai voi elää kokonaan yksinäisenä. Hän voi ruoakseen valita joko liharuoat, tai hän voi ottaa ravintonsa luomiskertomuksessa ihmisen ravinnoksi määrätystä kasvikunnasta, ilman että hän sen johdosta joutuisi yhteiskunnan puolelta ahdistetuksi.

Mutta sota on räikeänä poikkeuksena. Sota sellaiseen on murhaa. Sota on vain murhaa, ryöväystä, petosta ja kavaluutta huolimatta siitäkään, menemmekö sinne vapaaehtoisesti vai ko yhteiskunnan pakoittamana.

Mutta sota on kaksinkerroin rikollista silloin, kun yhteiskunta pakottaa jäseniään sotaan, tai sotakouluutukseen.

Kun siis entinen hierarkisen järjestyksen jäsen jälleensyntyy nykyisiin yhteiskuntiin, joutuu hän vaikealle kokeelle heti nuoruudessaan. Häntä vaaditaan menemään sotaan, tai osallistumaan sotilaskouluutukseen kasarmeissa.

Ja silloin nuokin, valitut — kuten Jeesuksen tavalla voitaisiin sanoa —, ovat voineet tulla eksytetyiksi. He joutuvat hämmennyksen ja pelon valtaan. He mukautuvat maailman menoon. Ja saavat sitten kokemuksen. Kuoleman jälkeen he saavat kokea — niinkuin Pekka Ervast sanoo ja opettaa — että mitään ns. sotilaan taivasta ei enää ole. Sodassa kuollut jää siihen helvettitilaan, jota sota itsessään on. Eikä hän siitä helvetistä pääse milään sota puolustelevilla selityksillä. Ei edes persoonallinen taivas avaudu hänelle, ennenkuin hän on luopunut viimeisestäkin sota-ajatuksesta.

Aikanaan hän taas jälleensyntyy maan päälle. Hän joutuu jälleen koetukselle suhteessaan sotaan. Ehkä hän jälleen hämmentyy. Etenkin, ellei hän joudu kosketukseen käytännöllisen hierarkian kanssa. Mutta Pekka Ervastista alkaen tuo hierarkinen elämänjärjestys on mahdollisimman selvänä näkyvissä ainakin hänen kirjoissaan, hänen kristosofisessa sanomassaan. Aseeton sivistys pyrkii toteutumaan. Se vaikuttaa omalla siveellisellä voimallaan. Eikä niinollen ole ihme, jos näistä puolin esiintyy yhä enemmän ihmisiä, jo nuorukaisiäskin, jotka kieltäytyvät aseita käyttämästä. He tekevät sen täysin omalla vastuullaan. Sillä sotakysymys on

yksilöllinen kysymys. Niinpä P. E:n oli tapana sanoa, että Kristus ei tule meitä henkilökohtaisesti kieltämään menemästä sotaan. Mutta kun me sen teemme omalla vastuullamme, omasta vapaasta tahdostamme ja aloitteestamme, niin elämä ottaa sen huomioon, ja Jumalan siunaava rakkaus seuraa oikeata ratkaisua.

Näin on pyrkijä tullut taas uudella tavalla Lain täytymykseen. Hänelle on nyt selvillä Lain sana: »älä tapa». Älä tapa yksinään, älä omasta aloitteestasi, mutta älä tapa yhdessä toisten kanssa, toisten käskystä. Älä ollenkaan tapa, älä sodi, älä aseisiin tartu.

Kun ihminen näin on uudella tavalla yksilöitynyt, uudella tavalla tullut sisälle lakiin, niin kysymme: mikä hänelle tällöin tulee evankeliumiksi? Miten hän tekee työtä hyvässä sanomassa? Evankeliumi on siinä, että hän rakentaa rauhaa. Hän tekee työtä hierarkisen elämänjärjestyksen puolesta, aseettoman sivistyksen puolesta. Hän palvelee Mestarin kristosofista sanomaa siten kuin se hänelle on mahdollista. Siten hän ei enää ole asevelvollinen, mutta hän on velvollinen osallistumaan Vuorisaarnan Mestarin johtamaan kasvatus- ja valistustyöhön.

IV

KATUMUKSEN MORAALI

Kristikunnassa vietetään Jeesus-lapsen syntymäjuhlaa vuoden pimeimpänä aikana, jouluk. 25 päivänä. Jordanin kasteessa ruumistui sitten kosmillinen Kristus Jeesukseen, joten hänestä käytetään nimitystä Jeesus Kristus.

Jeesus Kristus antoi sitten ihmiskunnalle uuden elämänymmärryksen, entistä syvemmän, jumalallisemman, entistä inhimillisemmän, rakkaudellisemman. Häntä onkin sanottu Rakkauden Herraksi, Jumalan Rakkauden ruumistumaksi.

Ja niin meillä on nyt kristikunta. Ainakin nimellisesti. Mutta meiltä kysytään: olemmeko sitä todellisesti? Kristus itse on antanut erään määritelmän. Hän sanoo: »Siitä teidät tunnetaan minun oppilaikseni, että teillä on rakkaus keskuudessanne». Me tyydymme nyt tähän määritelmään. Mutta samalla myönnämme ja toteamme, että meillä ihmisillä yleensä on mahdollisuus ja taipumus ymmärtää asiat joko oikein, tai ymmärrämme ne väärin. Niinhän on tavallisessa persoonallisessakin rak-

kaudessa, miesten ja naisten välisessä sukupuolisessa lemmessä. Siinä asiassa me puhumme paljon rakkaudesta. Mutta senkin rakkauden me selvästi ymmärrämme joko oikein tai väärin. Väärinymmärtäminen on sitä, että me odotamme ja vaadimme rakkautta toiselta ihmiseltä, emmekä itseltämme. Me odotamme, että toinen ihminen, puolisoimme, uhrautuisi meidän rakkauskaipuullemme, itsekkyydellemme, himollisuudellemme. Siten me väsyttämme toisemme, aiheutamme kyllästymistä, eripuraisuutta, riitaa, onnettomuutta. Lineekin niin, että tässä sukupuolisen lemmen rakkaudessa on enemmän väärinymmärtämystä kuin oikeinymmärtämystä. Sillä oikea ymmärtämys on sitä, että minä itse opin rakastamaan, palvelemaan ja tekemään onnelliseksi puolisoni ja muut perheväkeni.

— — —

Siirtykäämme nyt tästä kristikuntaan, tai vaikkapa koko ihmiskuntaan. Voimmeko antaa kristikunnasta sen tunnustuksen, että sillä ensiksikin on rakkaus keskuudessaan? Totuus on, ettemme sellaista tunnustusta voi antaa. Sillä kristityt kirkot ja kristilliset kansat ovat sekä keskenään että omassa keskuudessaan olleet jopa verisen temmellyksen tilassa. Samoin suhteessaan muihin maailman kansoihin ja uskontoihin kristitty maailma on ollut väkivaltaisen sortajan kannalla. Siis niin kuin rakkautta väärinymmärtänyt ihminen puolisoonsa.

— — —

Siirrymme tästä nyt sen elämänjärjestyksen ymmärtämiseen, jonka Jeesus Kristus esittää. Tavallaan se on esitetty siinä jouluyön laulussa, jonka enkelit kedolla laumaansa kaitseville paimenille esittävät: »Kunnia Ju-

malalle korkeuksissa, maassa rauha ihmisille, joilla on hyvä tahto».

Ajatellaan Jeesusta vuorella esittämässä sitä moraalista elämänjärjestyä, joka lähtee taivaallisesta Isästä, ja johon me nyt saamme Vuorisaarnassa tutustua. Kun Vuoren rinteillä olevat kuuntelijat ovat ymmärtävissä ja tahtoperäisesti myötäelävässä suhteessa Mestarin oppiin ja opetukseen, silloin se on kunniaksi Jumalalle korkeuksissa. He eivät ole sitä vain jonkun hetken, ei vain jonkun esitelmän ajan, vaan he ovat sitä jatkuvasti. Jatkuvasti he kasvattavat itseään Vuorisaarnan moraalisisessa opetuksessa ja sen opetuksen hengessä. He tekevät sitä elävässä uskossa, luottamuksessa ja ymmärtämyksessä, joten se sellaisenaan ja kokonaisuudessaan on kunniaa Jumalalle.

Tähän liittyy yöllinen laumansa paimentaminen kedolla. Vuori on kohoutuma, mutta keto on tasankoa. Tämä ensiksi kuvaa sitä, että nuo Mestarin vuorisaarnan oppia kuuntelevat ihmiset ovat ihmisinä ja ihmisyydessään veljiä keskenään. Heidän keskuudessaan vallitsee hyvä tahto, veljellinen rauha ja sopusointu. He hilitsevät eläimellistä luontoaan niin yöllä kuin päivällä. He kaitsevat laumaansa siten, että heidän eläimellinen luontonsa puhdistuu ja kesyttyy. Sillä sisäinen Kristus ei voi syntyä sellaisessa sielussa, jossa raivoavat tiikerit tai sudet, tai matelevaiset käärmeet. He paimentavat omaa eläimellistä luontoaan niin, että se kesyttyy, että se muuttuu ystävälliseksi ja palvelevaiseksi, kuten hevonen tai aasi. He tukevat toisiaan tässä pyrkimyksessä. He tekevät sitä yöllä, yö ymmärrettynä kahdella tavalla. Siis yhdellä tavalla niin, että he yöelämässään-

kin pyrkivät itsehillintään. Toisella tavalla niin, että he pyrkivät tietämättömyyden pimeydestä todellisen tiedon valoon.

Tähän liittyy vielä kolmas psykologinen puoli, se joka sisältyy Jeesuksen sanoihin, kun hän puhuu ihmisten kalastamisesta.

Otamme tämän nyt siltä kannalta, että ihminen jollain tavoin on kuin kala maailman merellä, himojen ja tunteitten aallokossa.

Kala on ylöns arka olio. Pelkästä säikähdyksestä se voi menettää tajuntansa, jopa se voi säikähdyksestä kuollakin. Niinpä totuudenetsijässäkin voi vielä olla kalamaista arkuutta. Kunnes oppii nousemaan lintuna lentoon.

Tällätavoin Mestari oppilaineen toimii psykologisessa kolminaisuudessa. Tahtoelämässään he ovat hengen Vuorella, lähestyen Isää, kasvaen uskossaan, sisäisessä Vapahtajassaan. Älyelämässään he ovat Kedolla, paimentaen ja kesyttäen siinä eläimellistä luontoaan. Tunne-elämässään he ovat — jos niin voi sanoa — kuin kalat meressä, joiden on voitettava pelkonsa ja arkuutensa.

Tämä on jatkuvaa joulumysterion tapahtumaa Mestarin johtamassa hierarkiassa.

— — —

Jouluun liittyy myös neljä adventtia, so. nelinkertainen puhdistuksen tie. Niinpä adventit ovat alkuaan olleet paastoa ja katumusta, valmistuaksemme siten joulua — sisäistä Kristuksen syntymää — vastaanottamaan. Tällöin voimme ymmärtää, että on ero paastolla ja katumuksella. Paastoa voidaan harjoittaa askeetti-

sena puhdistusmenetelmänä. Mutta katumus on toista. Katumus edellyttää, että on tehty joku erehdys, joku synti. Katumus on tämän erehdyksen tunnustamista ja sovittamista, ja uuden elämän alkamista.

Nyt on asiallista kysyä: onkohan meillä kristikuntana erikoisesti omakohtaista syytä tuollaisten katumusadventtien viettämiseen? Olemmekohan me kristikuntana kirkkoinemme tehneet jotain sellaista syntiä, rikkomusta, erehdystä, jota olisi syytä katua ja sovittaa?

Tällöin huomaamme neljä suurta ja kohtalokasta syntiä. Ensimmäinen on: kun me kielsimme Mestariimme esittämän käytännöllisen siveysopin, Vuorisaarnan. Vaikka Jeesusta kunnioitettiin aivan ainitlaatuisena Jumalan Poikana, niin kuitenkin kiellettiin hänen käytännöllinen siveysoppinsa. Täytyy sanoa, että tämä oli sellainen rikkomus, sellainen synti, jossa häikäilemättömyys, kunniattomuus ja mielivalta vietiin huippuunsa. Se oli teko, joka avasi ovet kaikille muille erehdyksille.

Toisena suurena syntinä onkin sitten Jeesuksen teloitustuoleman väärä tulkinta. Tällä väärällä sijaissovitusopillaan kirkko hylkäsi Kristuksen esittämän kaikkiallisen Jumalan, auringon tapaisen rakkauden, Isän, ja kääntyi jälleen palvomaan juutalaisten hirmujumalaa, sitä Herraa, jota juutalaiset lepyttivät eläimiä ja jopa ihmisiäkin uhraamalla, so. kiduttamalla, polttamalla, tappamalla, ja joka aina yllytti juutalaisia sotaan, koston ja veritekoihin. Ja samaan sävyynhän kristikunnan elämä sotineen, inkvisiittoreineen ja noitavainoineen, teloituksineen ja pyöveleineen onkin sitten kulkenut.

Kolmas suuri synty oli siinä, kun kirkko poisti jälleensyntymisopin, asettaen sen tilalle loputtoman kadotuksen, piinan ja vaivan. Määrättömässä vallanhimossaan kirkko tahtoi siten hallita ja määrätä myöskin sisäisissä, näkymättömissä maailmoissa.

Neljäs suuri synty oli siinä, kun kirkko tahtoi hallita ja määrätä ei vain tällä maa-planeetalla, vaan kaikkialla avaruuksien taivaankappaleissa. Kirkko määräsi, että Maa on kaikkeuden keskus. Ja vaikka kirkko tässä neljännessä erehdyksessään on jo täytynyt vaijeta, niin mitään katumuksen ja sovituksen mieltä kirkko ei ole esittänyt.

Kaikkiin näihin suuriin synteihin kirkko määräsi ihmiset alistumaan ja mukautumaan — kuoleman uhalla. Eikä se ollut vain pelkkä uhka. Paljon on ihmisiä tuhotu juuri siksi, etteivät he ole voineet vaijeten alistua noihin kirkon tekemään neljään suureen erehdykseen, rikkomukseen, syntiin.

Nämä kirkon tekemät neljä suurta virhettä ovat niin kohtalokkaita, että elämä sen johdosta on muodostunut sellaiseksi, jota jotkut ovat nimittäneet helvetiksi.

Ja koska kirkko erikoisesti ja varsinaisesti on ollut noiden suurten lankeemusten johdossa, niin johtuu tästä, että kirkon olisi astuttava johtoon myös katumuksessa ja erehdysten korjaamisessa.

Ymmärtääksemme elämän vakavuutta nimenomaan katumuksen kannalta täytyy meidän ajatella omaakin tilaamme myös vainajana ruumiillisen kuoleman jälkeen. Sillä sehän meillä kaikilla myös on edessä. — Suurilta tietäjiltä, niinkuin ennen kaikkea Pekka Ervasilta saamme kuulla, että vainaja joutuu omien teke-

miensä erehdyksen ahdistamaksi. Vainaja yrittää puolustella tekoaan. Siis aivan niinkuin me ihmiset täällä ruumiillisessakin elämässä puolustelemme erehdyksiämme, vääriä tekojamme ja itsekkyyteen perustuvia käsi-tyksiämme. Mutta puolustelut eivät auta. Helvettimme jatkuu siihen asti, kunnes olemme viimeisestäkin puolustelusta lakanneet.

Tuonelassa katumus on pakollista. Mutta ruumiillisessa elämässä meillä on aloite- ja menettelyvapaus. Sentähden viisaus kehoittaa meitä katumukseen ja asioiden oikeaan järjestelyyn. Ja mikä meitä siitä estäisi? Pelkuruusko? Väärä omanarvon tuntoko? Oh, ravistelkaamme sellaiset pois mielestämme! Miksi lymyilisimme tai pöyhkeilisimme Jumalan edessä? Olemmehan olleet kyllin rohkeita kumotaksemme Kristuksen opin. Miksi emme nyt tekisi omalta kohdaltamme totta neljästä katumusadventista. Ryhtykäämme työhön kaikella vakavuudella ja peräänantamattomuudella. Järjestäkäämme kerrankin todellinen kirkolliskokous. Ei niin, että siellä äänestelisimme ja määräilисimme, vaan niin, että todella tunnustaisimme suuret erehdyksemme.

Olihan meillä jo ensimmäisen maailmansodan jälkeen jonkinlainen kirkkojenvälinen kokous Tukholmassa. Kokous antoi julkilausuman jossa myönnettiin, että ollaan erehdytty liityttäessä sotaan. Asia kuitenkin kiu-vui kokoon, tyrehtyi alkuunsa. Mutta sehän ei estä, tai pikemminkin velvoittaa, että tehdään uusi yritys. Siihen on kirkollakin entistä paremmat edellytykset, koska sillä on nyt käytettävänä Pekka Ervastian uudistama Vuorisaarna. Vieläpä lisäksi P. E:n monet muut kirjat, koko kristosofinen sanoma.

Järjestettäköön siis tässä mielessä todellinen kirkolliskokous. Tehköön sen joko Suomen kirkko yksinään, tai lutherilaiset kirkot yhdessä, tai vaikka kaikki kristilliset kirkot yhdessä. Laadittakoon manifesti, julkilausuma, jossa avoimen vilpittömästi tunnustetaan edellä esitetyt neljä suurta syntiä. Järjestyttäköön sitten seurakunnaksi, joka ei ole valtiokirkko, joka ei ole mukana sodissa ja temmelyksissä, vaan jolla Vuorisaarnan oppi on johtavana ojennusnuorana.

Tähän voimme nyt lisätä, että Pekka Ervast on jo pannut alulle kristosofisen työn Suomessa. Meillä on siis jo käynnissä uudistettu uskonto, jota P. E. itse nimittää suureksi maailmanuskonnoksi. Se on itsessään hierarkinen, koska se on Vuorisaarna-johtoinen, jumaljohtoinen.

V

IHMISEN TAJUNTA

Me ihmiset olemme ajattelevia järkiolentoja. Mutta me olemme myös moraalisia olentoja. Täten on tavallaan kaksi mahdollisuutta etsiä totuutta: älyllinen ja moraalinen. Moraalista tutkimustapaa sanotaan deduktiiviseksi. Siinä pyritään yhtymään elämän keskukseen, Jumalaan. Sitten jatketaan tutkimuksia ylhäältä alaspäin, ykseydestä moninaisuuteen, mutta niin, että ykseys sisällyttää itseensä kaiken moninaisuuden.

Toista tutkimustapaa sanotaan induktiiviseksi. Lähdetään elämän moninaisuudesta. Pekka Ervast sanoo, että tämä tutkimustapa yleensä johtaa harhaan.

Tällaista harhautuvaa tutkimustapaa edustaa ennen kaikkea materialismi ja kaikki siltä pohjalta lähtevä pohdiskelu, filosofointi.

Katsokaamme. Ottakaamme joitakin näytteitä elämästä. Ajatelkaamme normaalista nuorta ihmistä. Hän saattaa vaikkapa sattumalta tai tilapäisesti joutua johonkin seuraan, jossa tarjoillaan erilaisia väkijuomia. Totumaton kun on, hän ei osaa pitää varaansa, kun seu-

rueessa kohteliaasti tarjoillaan. Tällöin tällainen nuori ihminen voi joutua tekemään pari kokemusta. Ensimmäinen on eräänlainen tajunnan kaksintuminen. Hän huomaa, että hän siinä seurueessa menetti hyvin pian tajuntansa. Hän ei muistanut yhtään mitään koko seurustelusta. Mutta tovereiltaan hän jälkeensä kuuli, etteivät he hänessä mitään erikoista huomanneet. Päinvastoin hän oli täysin tahdikkaasti osallistunut seurusteluun ja keskusteluun.

Tämä oli nuorelle ihmiselle kokemus sinään. Se näytti, että ihmisen tajunta ei ole niin yksiviivainen, kuin saat-taisi luulla. Ainakin hänessä on kuin kaksi tajuntaa. Määrätyissä olosuhteissa hän joutuu syrjään, ja joku toinen tajunta astuu esiin.

Toinen kokemus on sitten moraalista laatua. Moraalinen taju ei hyväksy hänen menettelyään. Hänen moraalinen omatuntonsa nuhtelee häntä. Jos hän nyt on riittävästi tehtävänsä tasolla ihmisenä, niin hän lopettaa juopottelun siihen. Hän ottaa entistä tietoisemmin moraalisen mittapuun elämänsä ojennusnuoraksi.

Ottakaamme vielä toinen, vaikka luonteeltaan toisenlainen tajunnan kaksintuminen. Sellainen on unissakävelijä. Ihminen voi nukkuessaan toimittaa ruumiillisia tekoja aivan järjestelmällisesti, huolella ja tarkkuudella, ilman että hän herättyään muistaisi yhtään mitään siitä, mitä hän nukkuessaan on toimittanut. Niinpä jo lapsena kuulin kerrottavan miehestä, joka nukkuessaan yöllä oli noutanut talon hevoset kaukana olevalta laitumelta. Aamulla hevoset seisoivat pihalla kiinnitettynä johonkin porraspuuhun. Eikä miehellä ollut mitään tietoa siitä, että juuri hän oli hevoset kotiin noutanut.

Riittäkööön nyt nämä kaksi esimerkkiä tämänluontoisesta tajunnan kaksintumisesta. Kiinnitämme huomiomme siihen tosiseikkaan, että tätä taipumusta tajunnan kaksintumiseen on sitten käytetty erilaisten psyykkisten ilmiöitten aikaansaamiseen. Sellainenhan on ns. unissa-saarnaaja. Herättyään hän ei ollenkaan tiedä eikä muista, mitä hän on puhunut. Nähtävästi joku vainaja on vallannut hänen ruumiinsa ja puhunut.

Muutamilla ihmisillä tämä tajunnan kaksintuminen on tavallista herkempää. Heitä sanotaan medioiksi, välittäjiksi. Spiritismissä ja yleensä psyykkisissä tutkimuksissa psyykikot käyttävät näitä medioita tutkimusvälineinään. Siten on esim. jonkun naisen tajuntaa käsketty menemään takaisin olotilaan ennen syntymäänsä. Ja on siten menty niin pitkälle, että koehenkilö on alkanut puhua miehen äänellä. Tätä on voitu pitää todistuksena jälleensyntymisestä. Tuo nainen on jossain edellisessä jälleensyntymässään ollut miehenä.

Oppineet vakavat tiedemiehet ovat osallistuneet tällaisiin psyykkisiin tutkimuksiin, ja ovat laatineet niistä tarkkoja pöytäkirjoja, selostuksia. Kuitenkaan ei sitä tietä päästä ihmisyyden päämäärään. Sentähden todelliset Viisaat siitä varoittavatkin. Ihmisyyden arvoitus voidaan ratkaista ainoastaan kulkemalla moraalin tietä, jolloin älykin on siinä mukana. Juuri älyllisesti päivistietoisena tajuntana ihminen sitten kulkeekin moraalin tietä. Sillä tiellä kulkiessaan ihminen sielullisesti puhdistuu, puhdistuu menneisyytensä huonosta karmasta, puhdistuu eläimellisistä, valheellisista, himollisista, häilyistä taipumuksistaan. Hän yhtyy sisäiseen Jumalaansa

siinä asteessaan kuin se hänen kehityksessään mahdollista on.

Niinpä siirrymmekin nyt deduktiiviseen tutkimustapaan, siihen tutkimustapaan, jonka Jeesus Kristus ja Pekka Ervast ovat vieneet täydellisempään täyttymykseen. Jeesus Kristus ei kylläkään ole itse mitään kirjoittanut. Hänethän tuhottiin jo noin 3 työvuoden jälkeen. Niinpä Pekka Ervast onkin sitten kaikin puolin täydentänyt Jeesus Kristuksen työtä. Hän antaa täydellismän selvityksen ihmiskunnan asemasta ja tehtävästä.

Erittäin kintoisa on P. E:n esitys enkelijärjestöistä; jotka jossain merkityksessä voivat olla ihmiskunnan yläpuolella, mutta toisessa merkityksessä ovat ihmiskunnan alapuolella.

Tässä meidän maailmassamme esiintyy 9 suurta enkelijärjestöä. Ne esiintyvät tavallaan kolmena kolmikkona.

Ensimmäisenä kolmikkona ovat:
Enkelit, Arkkienkelit, Hallitukset.

Toisena kolmikkona ovat:
Vallat, Mahdit, Herraudet.

Kolmantena kolmikkona ovat:
Valtaistuimet, Gerubit, Serafit.

Kaikki nämä 9 enkeliryhmää kuuluvat aurinkokuntamme kolminaisen Logoksen kolmanteen ilmennykseen, Pyhään Henkeen. Mutta ihmiskunta on kaikkien näiden enkelijärjestöjen yläpuolella. Sillä ihmiskunta muodostaa aurinkokuntamme kolminaisen Logoksen keskimäisen eli Poika-ryhmän. Enkelijärjestöistä Pekka Ervast sanoo, että ainakin 7 niistä edustavat ainetta ja pahaa. Vain kaksi korkeinta, Gerubit ja Serafit, jostain

syystä kuuluvat ihmiskuntaan, vaikka nekin kuuluvat Logoksen Pyhään Henkeen.

Tämä voisi käydä ymmärrettäväksi seuraavalla tavalla. Jokaisessa enkelikolmikossa kaksi korkeinta edustavat jotenkin Poikaa ja Isää, vaikka kuuluvatkin Logoksen Pyhän Hengen ryhmään. Niinpä ensimmäisessä kolmikossa Arkkienkelit edustaisivat jotenkin Poikaa ja Hallitukset Isää. Toisessa kolmikossa samoin Mahdit ja Herraudet edustaisivat jotenkin Poikaa ja Isää. Täten kolmannen ryhmän Gerubit ja Serafit edustaisivat kaikkein enemmän Poikaa ja Isää, vaikka kuuluvatkin Logoksen Pyhään Henkeen.

Tästä saamme ihmisinä sen opetuksen, että enkelimuudessamme meidän tulee kasvaa lapsen kaltaisiksi. Niinhän Jeesuskin sanoo, ettemme tule taivasten valtakuntaan, ellemme tule lasten kaltaisiksi. Sillä Gerubit ja Serafit kuvataan yleensä lapsienkeleiksi. Meidän tulee kieltäytyä kaikesta valheesta, kaikista pakko- ja väkivaltakeinoista.

Ja sitten meidän asemamme aurinkokuntamme Logoksen Poika - ryhmänä. Mikä on se täydellisyys, jossa meidän ihmisten tulee elää. Jos meille sanotaan, että me kuulumme siihen tai tuohon järjestöön, niin me emme saa siitä oikein käytännöllisesti kiinni. Mutta kun meille sanotaan, kuten Jeesus sanoo: »sen uuden käskyn minä teille annan, että rakastatte toisianne niinkuin minä olen teitä rakastanut», niin siitä me jo saamme järjellämme jotenkin kiinni. Meidän täytyy sitten vaan kovasti syventyä rakkaus-käsitteeseen. Kun me elävöittyvästi syvennymme rakkaus-käsitteeseen, niin ennenkaikkea on selvää, että me saamme luopua kaikesta miekan hei-

luttamisesta, kaikesta verenvuodatukselta. Me saamme luoda elämänkäsityksemme kokonaan uudestaan. Ei mitään syyttämistä, ei riitelemistä, ei tuomitsemista. On ainaista anteeksiantamista ja rakkaudellista auttamista ja rakkaudellista auttamistahtoa.

Tällainen rakkaudellinen elämänopas meille esitetään Vuorisaarnassa. Vuorisaarna ja sen viisi käskyä ei ole lähtenyt mistään enkelikunnasta, vaan ne ovat lähteneet itse äärettömyyden Jumalasta, ja niiden seuraaminen johtaa äärettömyyksien Jumalaan. Vuorisaarna kuuluu oleellisesti ihmiskunnan käytännölliseksi ohjeeksi ja ojennusnuoraksi. Sellaista rakkauden ohjetta meidän on seurattava, ja otettava kantaaksemme ne kärsimykset, jotka meidän osallemme tulevat. Sillä kärsimys, jonka rakkaus voittaa, juuri erikoisesti kuuluu Logoksen Poika-ryhmälle, johon ihmiskunta kuuluu. Kärsimys opettaa rakastamaan, ja rakkaudessa kärsimys voitetaan.

— — —

Kirkollinen kristinuskko on ollut mielivaltaisten oppikappalten umpimähkäistä totenapitämistä. Siten on eletty henkisen tietämättömyyden pimeydessä. Tieteellinen työ sensijaan on tavoitellut asiallista tarkkuutta ja täsmällisyyttä. Samoin on vakavimmassa psyykkisessäkin tutkimuksessa pyritty tieteelliseen täsmällisyyteen. Oppineitten ja harjaantuneitten tiedemiesten johtamissa spiritistisissä ja yleensä psyykkisissä tutkimuksissa on pidetty tarkkaa pöytäkirjaa ilmiöistä, tapahtumista ja saavutuksista. On luonnollista, että todellinen henkinen elämä on oleva vähintäänkin yhtä tieteellisen tarkkaa, huolimatta siitä vaikka uskonto kirkkojen käsissä on

vajonnut sekä senttimenttaalisuuteen että mielivaltaisuu-
suuteen, pakkoon ja väkivaltaan.

Ja vakavan tieteellistä henkinen elämä onkin niiden
kohdalla, jotka todella elävät henkistä elämää. Niinpä
Buddha suorastaan kammoi kaikkea sokeata totenapitä-
mistä. Jokaisen täytyi syventyä asioihin niin, että saa-
vutti siinä omakohtaisen varmuuden.

Niin täytyy olla meidän suhteemme teosofian sano-
maan, niin Jeesus Kristukseen ja Pekka Ervastiin.

Jeesus Kristusta on sanottu esikoiseksi ihmisten jou-
kossa. Häneen ja hänen oppiinsa voimme tutustua
Uudessa Testamentissa. Pekka Ervastilta saamme täy-
dellisimmän selvityksen tässäkin asiassa. Ja tämä siksi,
että sama kosmillinen Kristus eli, puhui ja vaikutti heissä
molemmissa. Jeesus Kristuksessa ruumistui aurinkokun-
tamme kolminaisen Logoksen Poika-ryhmän johtaja,
Kristukseksi nimitetty olento, niinkuin P. E. sanoo.
Mutta Jeesus koki sitten Jordanin kasteessa — nähtä-
västi noin 28 ikäisenä — sellaisen henkisen syntymän,
jossa kaikkien aurinkokuntien takainen kosmillinen
Kristus, Jumalan Poika, kaikkien kappalten perikuva,
ruumistui. Kosmillinen Jumalan Poika tuli Jeesuksessa
tämän fyysillisen tason näkymättömään puoleen eli eet-
teritasoon asti. Ja vaikka vastustavat voimat jo noin
kolmen vuoden kuluttua tuhosivat hänet, ja tekivät
myöhemminkin kaikkensa tuhotakseen hänen oppinsa ja
hänen oppinsa seuraajat, niin kuitenkin hän jäi valona
ja rakkauden voimana vaikuttamaan. Hänen ja kaikkien
hänen enkeleittensä avulla pyrittiin siihen, että aurinko-
kuntamme kolminaisen Logoksen Isä-ryhmän johtaja,
Isäksi nimitetty olento, voisi ruumistua ja vetää kosmil-

lisen Jumalan Pojan aivan tähän kemiallis-fyysilliseen tasoon asti. Silloin voisi alkaa ratkaiseva käänne ihmiskunnan elämässä, ja sen karmallisen johdon toiminassa.

Nyt me saamme P. E:lta kuulla, että nämä toiveet ovat toteutuneet. Pekka Ervastissa se kaikki on toteutunut. Ja on erittäin tärkeätä, että P. E. itse on suullisesti ja kirjallisesti kertonut sekä etsimisestään että löydöistään. Hän kertoo asioista kokemusperäisen tieteellisellä tarkkuudella. Hän tekee sen luovan taitelijan tapaan. Hän tekee sen tiedolla, taidolla ja rakkaudella. Hän tekee sen tietoisena vastuunalaisuudestaan Jumalan ja ihmiskunnan edessä.

— — —

Palauttakaamme ja elävöittäkäämme lyhyesti mielemme P. E:n deduktiivinen tutkimus- ja löytöretki. Sen voimme tehdä hänen omien suullisten ja kirjallisten esitystensä mukaan.

Aloitamme ruumiillisesta syntymästä. P. E. syntyi 26 p. joulukuuta 1875, klo 6 aamulla Helsingissä. Hän eli lapsesta saakka henkisesti keskitettyä elämää. Hän kävi koulua, hoidellen samalla sairasta isäänsä. Neljän-toista ikäisenä hänelle tuli se luonnollinen kokemus, mikä meille ihmisille yleensä tulee: meissä herää inhimillinen ihanne ja sukupuolielämä. P. E. oli aina ankaraasti oikeuden ja totuuden puolesta valhetta ja vääryyttä vastaan. Hän kiivastui nähdessään vääryyttä tapahtuvan. Niinpä hän silloin 14 ikäisenä taas tuollataavoin ankarasti kiivastui. Silloin hän kuuli Mestarin sanovan: »Et sinä tarvitse suuttua». Hän ilostui suuresti ja itsekseen sanoi: »niinkö, enkö minä tarvitsekaan suut-

tua?» Sitten P. E. lisää: »ja sen kerran perästä minä en suuttunut, en tiennyt rikkovani Vuorisaarnassa esitettyä Kristuksen käskyjä vastaan».

Tämä on lyhyen kertakaikkisesti sanottu. Mutta se merkitsee paljon. Se merkitsee, että P. E. jyrkän ratkaisevasti kieltäytyi antautumasta induktiiviseen tutkimustapaan vihan ja aistillisuuden elämässä. Hän seurasi Kristuksen viittä käskyä rikkomatta niitä. Hän pysyi jyrkästi deduktiivisella tutkimuksen puolella. Moraali ja sisäinen Jumal-taju oli määräävä.

Hän lueskeli yliopistossa, ryhtyen jo valmistelemaan tohtorin väitöskirjaakin. Juuri siinä kirjojen parissa askarrellessaan hänestä alkoi tuntua kovin mukavalta. Se pani hänet ajattelemaan. Hän sanoi itselleen: »enpäns myykään sieluani pirulle», toisin sanoen itsekkyydelle. Hän päätti panna yliopiston koetukselle. Ja niin hän haki erästä suurta stipendiä henkisten asioiden tutkimusta varten. Stipendiä ei hänelle annettu. Se riitti. P. E. jätti yliopiston, vaikka se itsekkäässä mielessä olisi tarjonnut niin paljon.

Mutta tälläväläin P. E. oli tutustunut ja liittynyt teosofiseen liikkeeseen. Hän joutui yhä syvemmin etsimään totuutta, Jumalaa. Asia tuli hänelle elämän ja kuoleman vakavaksi. Lopulta hän sanoi: »nyt en kestä enempää, nyt tästä tulee elämä tai kuolema».

Ja silloin se tapahtui. Uusi elämä täytti hänet. Itse äärettömyyksien Jumala, pohjattomuus, syvyys ja kuilu tunnusti hänet Pojakse, jota rakasti. Ja se tapahtui P. E:n 21. ikä-vuodella, siis juuri silloin, jolloin ihminen maallisestikin katsotaan saavuttaneen täysikäisyyden.

Näin oli P. E. mennyt moraalin tietä suoraan Jumalaan, siihen ensimmäiseen ilmennykseen, joka on kaiken ilmennyksen alku.

Sitten P. E:n oli tutkimuksissaan lähdettävä tavaltaan ylhäältä alaspäin, lähdettävä ykseydestä moninaisuuteen. Hän sanoi: »olen löytänyt Jumalan, mutta mitä on Logos?» Ja niin hän eräänä päivänä huomasi tajunnassaan joutuneensa aurinkokuntamme sydänmaille. Hän huomasi, kuinka hänestä itsestäänkin vyöryi suunnaton olentojen paljous. Hänelle selvisi Logoksen salaisuus.

Mutta P. E:n oli edelleen jatkettava löytöretkeään ylhäältä alaspäin. Hän oli tullut kosmisessa merkityksessä Jumalaksi, Jumalan Pojaksi; hänelle oli selvinnyt Logoksen salaisuus, mutta mitä on Mestari, mitä Mestarit ovat? Ja P. E. kertoo, kuinka hän eräänä päivänä joutui ruumiinsa ulkopuolella sen Mestarin luo, jota H. P. B. nimittää unkarilaiseksi vihityksi. Hän tapasi sitten toisiakin Mestareita, niinkuin P. E. itse kertoo.

Tähän voimme vielä lisätä, että luonnollisesti P. E. joutui edelleen etsimään niitä tavallisia ihmisiä, jotka hänen veljinään, oppilainaan ja työtovereinaan osallistuvat siihen suuren Maailmanuskonnon työhön, jonka P. E. on alulle pannut, ja jonka puolesta hän yhä työtä tekee.

Näin P. E:n omaelämäkerrallinen esitys osoittaa, että hänessä on ihmiselämän ongelma ratkaistu suoraan ja voitollisesti jokaisessa solmukohdassa. Jumala on saanut voiton alemmista voimista. Hän syveni Jumal-kokemuksessaan siitä mihin Jeesus Kristus oli tullut. Kristuksessa ruumistui Jumala kosmisena Poikana, Rakkautena.

Pekka Ervast meni tästä syvemmälle ja ruumistutti Jumalan kosmillisena Isänä, Voimana ja Majesteettiutena.

Ja mitä tämä kaikki meille nyt merkitsee? Lyhyesti sanoen se merkitsee, että henkinen elämä on nyt saatettu täysin tieteelliselle, täysin kokemusperäisesti varmennetulle pohjalle. Ja niin meillä on nyt P. E:n kristosofinen sanoma. Sellaista aarretta meillä ei ole ennen ollut. Niinpä Buddha ja Jeesus Kristus eivät ole itse mitään kirjoittaneet. Nyt on kosminen Kristus, Isä, astunut aivan tähän fyysilliselle tasolle, antaen täydellisen esityksen ihmisen päämäärästä ja siihen päämäärään vievästä tiestä, ollen itse siinä kaikessa mukana voimana ja valona.

VI

ELÄMÄN JA KUOLEMAN KIRJAT

Uudessa Testamentissa ovat Jeesuksen sanat: »Niin on jokainen kirjanoppinut, joka on tullut taivasten valtakunnan opetuslapseksi, perheenisännän kaltainen, joka tuo aarrekammiostaan esille uutta ja vanhaa».

Tämä pitää paikkansa myöskin suurten uskontojen keskushenkilöiden kohdalla. He ovat opetuksellaan puhdistaneet oman aikansa uskonnollisia käsitteitä, mutta samalla tuoneet niin paljon uutta esille, että siitä on syntynyt uusi uskonto. Niin on Buddhaakin joskus sanottu Intian suureksi uskonpuhdistajaksi. Hän puhdisti ja selvensi vanhoja uskonnollisia käsityksiä, mutta samalla toi niin paljon uutta esille, että hän siten aiheutti uuden uskonnon syntymisen.

Jeesuksen työ keskeytettiin väkivaltaisen kuoleman kautta liian pian. Kuitenkin hänenkin työssään näkyy sama kaksinaisuus. Ja tämä ajatushan sisältyy juuri edellä toistamaamme Jeesuksen lausuntoon, että jokainen taivasten valtakunnan opetuslapseksi tullut kirjanoppinut tuopi esille uutta ja vanhaa.

Pekka Ervastian suuressa työssä tämä kaksipuolisuus tulee kaikkein selvimmin esille. Hänhän itse puhuu sekä suuresta uskonpuhdistuksesta että syntyneestä suuresta maailmanuskonnosta. Hänen toimittamansa suuri uskonpuhdistus käsittää sekä kristinuskon että toisetkin suuret uskonnot.

Tässä yhteydessä mainitsemme kirkkojemme ristiriitaisen ja epätydyttävän opin ihmisen synnystä. Loiko Jumala aluksi vain yhden ihmisen, Aatamin, jonka sitten kaksinti sukupuolisesti mieheksi ja naiseksi. Kun ne sitten sukupuolisesti synnyttivät ruumiillisia lapsia, niin luoko Jumala aina uuden sielun, kun tuollainen lapsi syntyy. Jos näin on, niin silloinhan on julma ristiriita siinä, että nuo sielut ovat jo heti syntyessään niin erilaisia. He ovat suunnattomasti erilaisia sekä älyllisesti että moraalisesti. Jos tähän vastataan materialistiseen tapaan, että tämä johtuu perinnöllisyydestä, koska toiset suvut ja heimot ovat lähteneet rapeutumaan, toisten taas pyrkiessä jalostumaan, niin on tällä kyllä oma merkityksensä, mutta se ei ratkaise asiaa ihmisen alkupeirästä. Kirkossa taas ei ole yritettykään asiaa ratkaista. Siinä tyydytään sokeaan uskoon ja sellaiseen väitelämään, että ne asiat kuuluvat Jumalan salaisuuksiin, joita on parasta olla ajattelematta.

Mutta totuudenetsijä ei voi tyytyä umpimähkäisyyteen eikä jättäytyä ristiriitaisuuksiin. Ja jälleensyntymisoppi avaa hänelle ovet laajempiin näköaloihin. Jumallaisina monadeina me olemme läpikäyneet moninaisia kehitysjärjestelmiä. Viimeksi suoritimme läksyämme sellaisessa järjestelmässä, jota nykyinen eläinkunta omalla tavallaan edustaa. Saavutettuaamme eläimen täydelli-

syyden tulimme me ihmisiksi siten, että meihin vuodattautui järjellinen tajunta. Eikä tämä tapahtunut meissä kaikissa samalla kertaa. Toiset ovat inhimillisinä minuuksina vanhempia, toiset nuorempia. Siinä yksi syy, miksi jotkut ihmiset ovat kehittyneempiä kuin toiset.

Tähän liittyy sitten toinen syy. Ja se on se, että vaikka ihmisen ja ihmiskunnan tehtävä on kulkea henkisen elämän tietä kohti alkuperäänsä, Jumalaansa, niin se ei kuitenkaan tapahdu pakolla. Hän voi ihmisenäkin jatkaa eläimellisten eli himollisten vaistojen tyydyttämistä. Tai hän voi kuunnella sisäisen Jumalansa ääntä, enkelinsä ääntä, ja siten tulla tietoiseksi sisässään olevasta Jumalan valtakunnasta.

Siten ihmisellä on mahdollisuus kasvattaa sisäänsä joko demoni, pahahenki, tai hän voi kasvaa sisäisessä enkelissään, korkeammassa minässään.

Tuossa demonissakin on kolme astetta, joten sekin on kuin Jumalan kuva, vaikkakin irvikuva, Jumala nurinpäin kääntyneenä. Ensimmäinen aste on eläimellisen himon tyydyttäminen. Se voi sekaantua yksinpä syömiseenkin. Syömisessä on luonnollinen, puhdas »ruoka-maisti». Ilman sitä syöminen ei vastaisi tarkoitustaan. Mutta jos me annamme eläimellisen himon sekaantua syömiseemme, silloin kasvatamme demonia sisässämme. Ja se vaatii yhä voimakkaampaa himon tyydytystä. Emme kuvaile sitä tämän enempää.

Toinen aste, edellistä pahempi, muodostuu, kun ihmisessä herää väärä omanarvon tunne. Hän hillitsee eläimellisen himonsa, mutta on kylmä, ylpeä, väkivaltainen, kunnian- ja vallanhimoinen.

Kolmas aste demonimme kehityksessä on musta magia, joka voi viedä ihmisen täydellisen tuhoon, ellei hän aikanaan nöyrry elävän Jumalan edessä.

— — —

Katsokaamme nyt edellä sanottua Karman lain taustassa. Teosofiassa puhutaan myös luonnon muistista, vieläpä alemmasta ja ylemmästä. Alempaa sanotaan astraalivaloksi, ylempää akaashaksi. Astraalivaloon valokuvautuu kaikki meidän pahatkin toimintamme, akaashan sensijaan vain se, mikä on puhtaan totuuden, rakkauden ja hyvyyden ilmausta.

Ymmärtääkseni Ilmestyskirja puhuu samoista asioista puhuessaan kahdenlaisista kirjoista, jotka avattiin, ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan.

Toista näistä kirjoista nimitetään elämän kirjaksi, joka siis vastaisi akaashaa, joten toista voitaisiin nimittää kuoleman kirjaksi, vastaten astraalivaloa. Kun kuolleet tuomitaan kirjoihin merkittyjen tekojensa mukaan, niin sehän merkitsee, että kuoleman kirjaan merkityt teot vievät vainajan persoonallisuutena helvettiin, kiiras-tuleen, puhdistukseen siinä. Elämän kirjaan merkityt teot nostavat hänet aikanaan taivastilaan, kunnes hän sitten yhtyy enkeliminäänsä, yhtyy senverran kuin hänessä yhtymisen arvoista on, lopun jäädessä häviämään tuonelassa.

Tämä kirjojen mukainen tuomitseminen tapahtuu tavallaan toisen kerran ihmisen jälleensyntyessä tänne ruumiilliseen elämään. Kirjojen mukainen tuomio näkyy osaksi hänen ulkonaisessa kohtalossaan, osaksi hänen sisäisessä luonteessaan. Kuoleman kirjan mukaisesti

hänessä esiintyy sisäinen demoni, paha henki, ja elämän kirjan mukaisesti hänessä kasvaa sisäinen enkeli.

Pekka Ervast sanoo, että ihmiset maailmassa yleensä eivät ole tietoisia sisäisestä enkelistään, eivät sisässään piilevästä Jumalan valtakunnasta. Ihmiset maailmassa luulevat toteuttavansa omaa itseään, vaikka he toteuttavat vain sisässään olevaa eriasteista demonia, paha henkeä. Oikeastaan ihmiset eivät tule tietoisiksi sisäisestä demonistaan eivätkä enkelistään, ennenkuin heistä tulee varsinaisia totuudenetsijöitä, vuorisäärnan moraalioopin kunnioittajia ja seuraajia.

Ja sellaisiakin ihmisiä on sentään aina ollut. Puhutaankin vihittyjen Salaisesta eli Valkoisesta Veljeskunnasta.

— — —

Edellisessä luvussa seurasimme täydellisintä saavutusta Pekka Ervastian omaelämäkerrallisen esityksen mukaan. Nyt yritämme seurata totuudenetsijää jonkun pienemmän elämänkaaren mukana.

Elämä on silläkin tavoin merkillinen, että kun ihminen jälleensyntyy lapsena tänne maiseen elämään, niin hänen on aloitettava jälleen kaikki alusta. Hän ei yleensä tiedä mitään siitä, että hän on ennenkin vaeltanut ruumiillisena ihmisenä täällä maan päällä. Hän voi olla sellainenkin ihminen, joka jo edellisissä ruumistuksissaan on ollut Mestarin oppilas, kulkenut puhdistuksen ja ehkä vihkimystenkin tiellä. Mutta nyt hän ei ole siitä tietoinen. Siksi hän on elämän edessä kuin elävä, ihmettelevä kysymysmerkki. Etenkin, jos hän ei jo nuorena ole tilaisuudessa tutustumaan kristosofiseen elämänkäsitykseen.

Mutta sitten elämä voi aiheuttaa hänelle sellaisia kosketuksia, että se samalla koskettaa hänen sisäiseen enkeliinsä, sanokaamme Manakseensa, jonka olemus on totuutta.

Asia voi tapahtua esim. sillätavoin, että toverit järjestävät jonkun, vaikkapa pienenkin yhteisen taloudellisen asian siten, että se ei ole täysin rehellistä. Hän on tullut vedetyksi siihen kuin automaattisesti. Hän tuntee asian johdosta moraalista levottomuutta, mutta on samalla kohteliaan arka tovereittensa edessä, joten ei ole rohkeutta vetäytyä eroon asiasta. Mutta moraalinen omatunto ahdistaa häntä, joten hän jälkeinpäin järjestää asian omalta kohdaltaan tyydyttävästi. Ja hän sanoo itselleen: sellaista ei saa enää tapahtua. Juuri täten on tullut edellisten elämien moraalisen itsekasvatuksen vaikutus esille.

Mutta Manaksessa vaikuttaa myös kuin ennakoivasti tai säteenä Buddhi ja Aatmaa. Siksi voisimme kysyä: minkähänlaisen kokemuksen kautta Buddhin säde tulisi Manaksessa esille? Se tulee esille jollain tavoin suhteessa toiseen ihmiseen. Ymmärtääkseni Leo Tolstoi on tullut tätä tapahtumaa kuvailleeksi romaanissaan Ylösnousemus. Tämän romaaninhan Tolstoi kirjoittikin senjälkeen, kun hän jo oli tullut yhteyteen Kristustajunnan kanssa.

On jo kulunut paljon vuosia siitä, kun luin Tolstoin mainitun kirjan. Niinpä en ollenkaan muista romaanin henkilöitten nimiäkään. Mutta sehän ei tässä olekaan pääasia. Pääasia on se tapahtuma, josta romaanissa puhutaan.

Romaanin päähenkilö on erään ylhäisen aatelisper-

heen poika. Mutta tuon aateluudenkin voimme tässä tapauksessa ottaa symbolina. Hänen aateluutensa voi olla hengen aateluutta, so. hän on vihkiytynyt totuudelle jo edellisissä ruumistuksissaan, niinkuin edellä puhe oli. Ja nyt tämä nuori aatelinen mies, nuorukainen, joutuu noin vain kuin virran viemänä tai ajattelemattomasti sukupuoliseen seikkailuun erään tytön kanssa. Mutta asia muodostuuikin kohtalokkaaksi nuorukaiselle. Hän tuntee syyllistyneensä siveettömään tekoon. Ja asia käy pahemmaksi huomattessaan, että kyseessä oleva tyttö alkaa vaipua yleiseen siveettömyyteen.

Asia kehittyikin sitten sellaiseksi, että tyttö on liitetty vankijoukkoon, jota kuljetetaan Siperiaan. Samalla aatelmies joutuu yhä ahtaammalle omassatunnossaan. Hän ei saa rauhaa, vaan seuraa tuota Siperiaan matkalla olevaa vankijoukkoa. Hän pyrkii tytön puheille, ja saakin siihen tilaisuuden. Hän tekee tytölle avioliittotarjouksen. Mutta tyttö torjuu sen. Aatelmies tekee uuden tarjouksen. Hän seuraa vankijoukon mukana ja tekee tarjouksensa yhä uudelleen. Mutta tyttö on taipumaton, jatkaen matkaansa vankijoukon mukana Siperiaan.

Mutta entäs aatelmies? Jos tyttö olisi suostunut hänen avioliittotarjoukseensa, silloinhan asia olisi ollut sitämöyden järjestyksessä. Mutta entäs nyt?

Voinemme sanoa, että vastaus tulee Manakseen sisältyvänä Aatmaan säteenä. Sen säteen inspiratiossa aatelmiehelle selviää, ja hän sanoo itselleen: tuollaista ei saa enää tapahtua. Se „sanominen” tulee hänelle elämäksi. Hän joutuu entistä tietoisempaan „avioliittoon” sisäisen enkelinsä kanssa.

Näin Manas jo omassa kolminaisuudessaan muodostaa ihmisen sisäisen enkelin.

Mutta sitten ovat Buddhi ja Aatmaa vielä omissa kolminaisuuksissaan.

Miten nyt kuvailisimme kokemusta joutuessamme kosketukseen sisäisen Buddhin kanssa? Ehkä löytäisimme historiasta jonkun kuvaavan tapauksen. — Sellaista emme nyt kuitenkaan lähde etsimään. Yritämme ottaa tapauksen vain sellaisenaan.

Pekka Ervast puhuu sellaisesta karmallisesta ilmiöstä, jolloin joku ihminen voi jonkun läheisen omaisensa vuoksi joutua sellaiseen järkytykseen, että on vaarassa menettää järkensä. Vaara on todella suuri, ja se painaa häntä yöllä ja päivällä. Ihminen tuntee niinkuin hän olisi vastuussa tuon toisen ihmisen kohtalosta, vaikka siihen ei ole mitään tiettyä syytä. Kuitenkin hän osaa hillitä itsensä. Mutta järkytys muovailee hänen luonteensa melkoisessa määrin. Hänessä herää suuri myötätunto kaikkia onnettomia ja kärsiviä ihmisiä kohtaan. Hän ei voi heille nauraa, ei laskea leikkiä heidän kustannuksellaan. Hän ei voi heitä ohjailla tai neuvoa missään nuhtelevassa sävyssä, tai ikäänkuin ylhäältä päin. Hänessä tapahtuu se kun Pekka Ervast sanoo, että hänen älyllisen totuutensa miekka on aina puettu veljesrakkauden pumpuliin. Hänen on välttämättä lähdettävä siltä pohjalta, että se, mitä hän sanoo on lohduttavaa, rohkaisevaa, valaisevaa.

Tämä valmistaa ihmisessä sitä lapsenmielisyyttä, josta Jeesuskin puhuu, ja jota ilman emme voi tulla Jumalan valtakuntaan. Meissä herää Aatmaa, herää tietoinen tahto tulla Isän yhteyteen. Missä ovat silloin Buddhi

ja Manas? Ne tulevat järjestykseen sillätavoin, että Aatmasta tai Mestari-tajunnasta tulee kuin selviönä kahden lupauksen mahdollisuus: köyhyiden ja naimattomuuden lupaus. Siten Manas ja Buddhi vapautuvat persoonallisen elämän huolista, tullen kuin Aatman ominaisuuksiksi.

Näin olemme seuranneet kosketusta sisäiseen enke-
liimme. Huomaamme, että niinkuin aurinkokunnas-
samme on kolme kolминаista eli siis yhdeksän enkelijärjestöä, samoin meidän sisäisessä enkelissämme on tavallaan kolme kolmikkaa eli yhdeksän enkelivaikutelmaa.

— — —

Sananen vielä noista lupauksista. Luostareissa annettiin myös nuo köyhyiden ja naimattomuuden lupaukset. Ne otettiin ja annettiin noin kuin ulkoapäin, ilman että asianomaisilla useastikaan olisi ollut varsinaisia edellytyksiä sellaiseen. Toista on kun mahdollisuus lupauksien antamiseen avautuu sisäisesti, Mestarin taholta. Silloin ne ovat kuin auttava kädenojennus ihmiselle.

Luostareissa annettiin vielä kolmaskin eli tottelevaisuuden lupaus. Mutta juuri tämä lupaus vei koko luostarilaitoksen turmioon.

Ymmärtääkseni asia on niin, että tottelevaisuuden lupausta ei oikeastaan voida antaa. Yhdeltä kannalta asia on niin, kuten Pekka Ervast sanoo, että meidän pitää oppia olemaan tottelematta maailman auktoriteetteja. Mutta jos me tekisimme tästä tottelemattomuuden lupauksen, niin sekään ei veisi päämäärään. Me sotkeutuisimme omiin jalkoihimme. Sentähden voimme sa-

noa asian näin: meidän on osattava elää samalla kertaa ja jatkuvasti sekä tottelevaisuudessa että tottelemattomuudessa. Maailman auktoriteetteja meidän on opittava olemaan tottelematta, mutta sisäisen Jumalan ääntä ja Vuorisaarnan Mestarin neuvoa meidän tulee oppia tottelemaan.

VII

IHMINEN JA MAAILMA

Uudessa Testamentissa Jeesus puhuu »maailmasta» hyvin erikoisella tavalla. Niinpä hän huomauttaa, että vaikka hän on tässä maailmassa, vaikka hän tässä puhuu ja opettaa, niin kuitenkin hän ei ole tästä maailmasta.

Tähän voi kirkollinen uskovainen huomauttaa, että siinäpä Jeesuksen erikoisuus ja ainutlaatuisuus onkin, että hän on Jumalan Poika, joka on tullut verikuolemaansa meitä ihmisiä lunastamaan.

Tuollainen »usko» kumoutuu kuitenkin Jeesuksen omaan puheeseen, kun hän opetuslapsistaankin sanoo, että hekään, opetuslapset, eivät ole tästä maailmasta. Sekä Uudessa Testamentissa että etenkin Pistis Sophiassa Jeesus yhtenä kehoittaakin ihmisiä luopumaan maailmasta.

Näinollen on selvää, että tässä on kyseessä kaksi sellaista maailmaa, sellaista elämäнкäsitystä, jotka laadultaan ovat erilaisia. Jeesus ja hänen todelliset opetuslapsensa edustavat sellaista elämäнкäsitystä, että me ihmi-

set olemme täällä täyttääksemme taivaallisen Isämme tahtoa, hyvää tahtoa, totuudessa ja rakkaudessa. Sitä käsitystä Jeesus esittää puheissaan, opetuksissaan, etenkin Vuorisaarnassaan. Sille käsityskannalle asettuvat todelliset opetuslapset. Siten hekään eivät ole »tästä maailmasta».

Mikä taas on maailmallinen elämänkäsitys? Maailmallinen käsitys on sellainen, että me ihmiset olemme täällä taistellaksemme persoonallisista eduista — joka asteettaisesti johtaa kaikkien sotaan kaikkia vastaan. Tästähän Jeesus nimenomaan puhuukin. Hän sanoo, kuinka maailman viisaus johtaa siihen, että samojen perheittenkin jäsenet ovat toinen toisiaan vastaan.

Tätä asiaa valaistaksemme otamme erään vanhan taikamerkin: viisitähden, viisikannan. Se merkki kuvaa joko Jumalaa tai Saatanaa riippuen siitä, mihin asentoon sen asetamme. Jos asetamme sen siihen asentoon, että yksi viidestä tähdestä eli sakarasta on suoraan ylöspäin, silloin se kuvaa Jumalaa. Mutta jos asetamme merkin päinvastoin niin, että yksi tähti viittaa suoraan alaspäin, silloin se kuvaa Saatanaa. Niinhän sanotaankin, että Saatana on Jumala nurinpäin kääntyneenä.

Nyt voimme tehdä kiintoisan huomion: ihminenkin on tuollainen viisitähti. Kun ihminen levittää molemmat kätensä ja molemmat jalkansa, on siinä jo neljä tähteä, ja pää on viidentenä. Nyt ihminen on luonnostaan siinä asemassa, että pää on suoraan ylöspäin, eikä kuten eläimillä. Tämä siis merkitsee, että ihmisen tulee pyrkiä suoraan ylöspäin, Jumalaan. Mutta jos ihmisellä on itsekäs, maailmallinen elämänkäsitys, silloin hän aatteellisesti on asennoitunut pää alaspäin. Hän kulkee ja toi-

mii Saatanan inspiratiossa. Niinkuin maailman viisaus toimii. Ja Jeesus sanoo nimenomaan, että maailman viisaus ei ketään pelasta. Pelastuakseen ihmisen on luovuttava maailmasta ja omaksuttava se käsitys mikä on Jumalassa, ja joka esiintyy Jeesuksen antamassa ja Pekka Ervastian syventämässä ja täydentämässä Vuori-saarnassa.

Mennäksemme tästä taas eteenpäin muistamme sanotuksi, että ihminen on pienoismaailma ja maailmankaikkeuden avain. Sanotaanpa, että itse aurinkokunta on rakentunut niiden periaatteiden mukaan, mitkä ihmisesäkin vaikuttavat. Näinollen joudumme kysymään: eikö tämä ihmisten luoma kulttuurimaailmakin ole jollain tavoin viisitähti, so. eikö siinäkin ole viisi sakaraa, viisi ulottumaa? Ja tosiaan, niin on asianlaita. Ne viisi tähteä eli viisi sakaraa ovat: talouselämä, taide, tiede, uskonto, valtio. Toistaiseksi niitä kaikkia hallitsee ja kutsuu yhteisponnistukseen sota, sota joka sinään on murhaa, ryöväystä, tuhoa. Siinä määrää murhan henki, Saatanan mahti, nurinpäinen Jumala.

Nyt tulemme seuraavanlaiseen ajatukseen. Koska Jumalan Poika on Jeesus Natsarealaisessa ja Pekka Ervastissa tullut ja ruumistunut tähän ihmiskunnan elämään, niin on luonnollista, että he ovat antaneet meille sellaiset käytännölliset ohjeet, joita seuraamalla maailmalliseksi mennyt viisitähti, so. talouselämä, taide, tiede, uskonto ja valtio voidaan järjestää Jumalan valtakunnan suuntaan. Ja niinhän meillä nyt on Jeesuksen antamat ja Pekka Ervastian syventämät ja uudelleen järjestämät taivaallisen Isän viisi käskyä: älä suutu, älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, älä vanho, älä ole pahaa

vastaan, älä sodi vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Siinä siis on yksi käsky maailmallisen kulttuuri-viisikannan kutakin sakaraa kohti.

Lähdemme nyt seuraamaan totuudenetsijän pyrkimystä tältä kannalta katsoen.

Pekka Ervast sanoo, että neljäs eli pahanvastustamattomuuden käsky on tullut kulmakiveksi. Kun nyt siis lähdemme syventymään tähän neljänteen käskyyn niin ajattelempa, että sen vaikutus ensisijassa kohdistuu maailmalliseksi menneen viisikannan siihen sakaraan, jota uskonto edustaa.

Käskyn sanamuoto jo edellyttää, että pahaakin on olemassa. Ja meidän näemme, että maailman viisaus on kaikin keinoin lähtenyt pahaan vastustamaan. Mutta näemme myös, että paha maailmassa on vaan paisumistaan paisunut. Nyt totuudenetsijä kieltäytyy vastustamasta pahaan. Hän syventyy jumalalliseen hyvyteen. Ja siinä hyvydessä hän voittaa pahan. Täten hän omassa tajunnassaan syventyy elämän suureen tajuntaan. Tarpeeksi syvälle mennessään hän saattaa tehdä sellaisenkin kokemuksen, että hän syvemmässä tajunnassaan liikkuu joillain teillä, ja niillä teillä on verta. Niillä teillä on kulkenut ihmisiä, jotka ovat vuodattaneet verta. Sellaista on saattanut tapahtua sekä hänen omissa edellisissä ruumistuksissaan, että ihmisten ja kulttuurien elämässä yleensä. Ja nyt Karma vaatii siitä hyvityksen. Kärsimyksellä ja Mestarin opastamalla henkisellä työllä saamme lunastaa sitä karmaa, jota olemme aiheuttaneet seuraamalla sellaista neuvoa, että tarkoitus pyhittäisi keinot. Paljon on historian kuluessa sillätavoin tehty pahaan hyvässä tarkoituksessa.

Tällainen kokemus tekee totuudenetsijään syvän vaikutuksen. Hän ymmärtää, että sairaudet ja muut kärsimykset eivät sellaisinaan ole pahaa. Pahaa on ollut se itsekäs, häijy ja väkivaltainen teko, josta sairaudet ja kärsimykset nyt johtuvat. Ja näyttäähän niinkuin kärsimykset sairauksien ja moninaisten onnettomuuksien muodossa olisivat yhä vain lisääntymässä. Mutta niinpä viisitähti maailman viisaudessa onkin yhä vain väärässä asennossa. Jumalallinen viisaus, Vuorisaarnan oppi, on kirkkojenkin taholla yhä vain kielletty.

Mutta me seuraammekin tässä harvalukuisten totuudenetsijain pyrkimystä. Valoa palvelen ja ristiään kantaen he Mestarin johdolla luovat uutta kulttuuria, uutta sivistystä, uutta uskontoa. He rakentavat pahanvastustamattomuuden kulmakivelle.

— — —

Siirrymme nyt siihen yhteiskunnallisen viisikannan sakaraan, jonka muodostaa talouselämä. Ojennusnuoraksi tässä tulee käsky: älä suutu.

Maaailman viisikannassa on sellainen henki, että me pyrimme omistamaan mahdollisimman paljon aineellista hyvää. Me voimme suuttua koko yhteiskuntaan, jos emme mielestämme onnistu saamaan tarpeeksi paljon omistukseemme. Voidaanpa niin kansojenvälisessä kuin kansojen sisäisessäkin elämässä tarttua suorastaan aseisiin aineellisten arvojen vuoksi. Turvaudutaan aineeseen, vaikka meidän pitäisi turvautua Jumalaan.

Meidän täytyy lähteä siitä ajatuksesta, että todellisuudessa me emme omista mitään. Tämähän meille selviää jo sillä yhdellä toteamuksella, että ruumiillisessa kuolemassa meidän on kaikesta luovuttava. Niinpä to-

tuudenetsijä voi luopua kaikesta omistamisesta. Hän ymmärtää olevansa taloudenhoitaja, jonka on tekeminen tili kaikesta. Aineellistakin rikkautta hän käyttää Vuorisaarnan Mestarin johtaman henkisen työn edistämiseen.

Tulemme sitten maailmallisen viisikannan toiseen sakaraan, jonka muodostaa taide. Tältä kannalta katsoen tähän kohdistuu toinen käsky: »älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas».

Tämä käsky on kyllä sukupuolisen puhtauden ojenusnuora. Mutta se sopii myös taiteen ojennusnuoraksi. Taidehan on suruista syntynyt, murehista muovaeltu. Ihminen on saanut kyllikseen aistinten nautinnoista. Siitä on tullut surua ja murhetta. Hän ei tahdo sellaista enää jatkaa. Siksi hän kaihoaa puhdasta kauneutta, sellaista joka puhdistaa ja auttaa kohoutumaan Jumalaan päin.

Mutta maailman viisikannassa taidekin on voinut kääntyä vastakohdakseen. Paheesta on tehty taide. Taide on käännetty palvelemaan aistillisuutta, jopa rikollisuutta ja sotaa. Runoilija voi ylistää taistelevaa, toisia tappavaa ja itseään tapattavaa sotilasta sellaiseenaan. Kirjailija voi luoda romaanin, joka kuvailee sotaa käytännössä. Maailman viisikannassa se esiintyy taide-teoksena. Siten ihmisten järjestetty murhaaminen, ryövääminen ja asuntojen polttaminen esitetään taiteena. Siten taide on joutunut antamaan sodalle taas yhden arvolisän.

Kaikesta tuollaisesta opetuslapsi kieltäytyy. Taide täytyy olla luotu siinä puhtaassa, epäitsekkäässä mielessä, että se kohottaa ihmisiä siihen puhtaaseen, rak-

kaudelliseen ja palvelevaan mielentilaan, jossa he Vuori-
saarnan Mestarin johdolla palvelevat ja työtä tekevät.

Tulemme nyt maailmallisen viisikannan kolmanteen
sakaraan, jota tiede tässä joutuu edustamaan. Siihen
kohdistuu käsky: älä vanho.

Ensiksikin voimme sanoa, että maailman viisaus sitoo
ihmisiä valojen avulla sokeaan tottelevaisuuteen aina
siihen asti, että he toisen ihmisen käskystä menevät tap-
pamaan kolmansia ihmisiä. Sellaisesta tottelevaisuus-
desta opetuslapsi kieltäytyy. Hän tietää olevansa vas-
tuussa teoistaan ja jopa sanoistaankin. Tämä johtaakin
ajatuksemme erääseen puoleen tieteellisessä työssä.
Maailman viisaudessa tiede keksinnöillään palvelee so-
taa. Tiede tekee sen aivan joko tahallaan, tai ajattele-
matta vastuunalaisuuttaan. Sehän on samaa jos jätettäi-
siin tulitikut joko pienten lasten tai mielisairaalan hoi-
doksien käsiin.

Tämä kolmas käsky vapauttaa opetuslapsen myös
kaikenlaisten opinkappalten umpimähkäisestä totena-
pitämisestä. Kaikki älylliset ja yliaistilliset opit täytyvät
olla ymmärrettäviä, eikä umpimähkään totenapidettäviä.

Tulemme nyt maailmallisen viisikannan siihen saka-
raan, jota edustaa valtio ja politiikka. Esityksemme
kannalta siihen kohdistuu käsky: älä sodi, vaan rakasta
kaikkia ihmisiä.

Maailman politiikka on vielä sillä kannalla, niinkuin
valtio ja sen johtajat olisivat aivan edesvastuuttomia
olentoja. Käytännöllinen politiikka on uhkailua, ovelaa
viettelystä, petosta, vilppiä ja kavallusta, jopa salamur-
hia, teilausta ja sotaa. Mustat voimat siinä temmeltävät

ja taistelevat keskenään vallasta, luullen tarkoituksen pyhittävän huonot keinot.

Ja niin ollaan jouduttu vaikean pulman eteen. Kokeilamme olemme jo itsellemme näyttäneet, että sota uhkaa tuhota kaiken. Siksi pidetään suurempia ja paljon pienempiä kokouksia, joissa tilannetta pohditaan. Mittailaan erilaisten aseitten »pituutta» ja »paksuutta» ja niiden tehoa, jotta voisimme määrätä, millaiset aseet ovat »laillisia». Eikä ollenkaan huomata, kuinka piru kokoushuoneemme nurkassa nauraa. Sillä pääasialahan on, että te murhaatte.

Ei, meidän täytyy tässä hiukan pysähtyä. Sillä kansojen johtajat jotenkin teeskentelevät. He tekeytyvät taitamattommiksi kuin mitä he todella ovatkaan. Kuuluuhan ääni korkeuksista: *ä l ä s o d i*. Siinä on neuvo, jonka toteuttamisella sodasta päästään. Käyttäkäämme järkeämme kulttuurimme luomiseksi entistä inhimillisempään suuntaan. Ihmisyys meitä siihen kutsuu ja velvoittaa. Totuuden etsijöinä tehkäämme työtä ihmisyyden puolesta. — Tietenkin on ensin lakaistava oman kynnyksen edusta. On seurattava Mestarin esittämää taivaallisen Isän neuvoa: *ä l ä s o d i, v a a n r a k a s t a k a i k k i a i h m i s i ä*.

Tästä tulemmekin tärkeään kysymykseen: miten ihminen voi rakastaa kaikkia ihmisiä, ihmisiä kaikissa kansoissa ja maailman äärissä?

Tässä onkin oma salaisuutensa. Lähtökohta on siinä, että Jumala, taivaallinen Isä, Jumalan Poika, rakastaa kaikkia ihmisiä. Ja kun me liitymme Jumalan Poikaan, liitymme yhteistyöhön Vuorisaarnan Mestarin kanssa, silloin me vahvistamme Jumalan Pojan vaikutusta ihmis-

kunnassa. Silloin meidänkin rakkaudemme vaikuttaa koko ihmiskunnassa. Niinpä kun suuri Jumalan Poika Pekka Ervast täällä Suomessa loi ja ilmensi suuren maailmanuskonnon, joka sisällyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot, niin sen vaikutus on yleismaailmallinen, koko ihmiskuntaa koskeva. Vaikka me emme olisi milloinkaan liikkuneet Suomen rajojen ulkopuolella, niin kuitenkin me teemme yleismaailmallista työtä osallistumalla Pekka Ervastian aloittamaan kristosofiseen työhön.

VIII

RUUMIIMME LUNASTUS

Uudessa Testamentissa puhutaan sielumme lunastuksesta, joka erikoisesti on tapahtunut Jeesuksen Kristuksen kautta.

Nyt voimme kysyä: miten me sieluina olemme tulleet Jeesuksen Kristuksen kautta lunastetuiksi? Vastaamme tähän lyhyesti ja asiallisesti. Lunastus on siinä, että Jeesus Kristus toi Jumalan rakkautena tähän ihmiskunnan päivätietoiseen elämään. Emme tarvinneet enää elää itsekkyydessä, emme vihassa; emme kostoja, oikeutta ja hyvitystä vaativina. Meille avautui anteeksiantamisen ja veljesrakkauden elämä. Vaikka silloinen papisto leimasi Jeesuksen harhaoppiseksi, toimittaen hänelle teloituskuoleman, niin Jeesus aina vaan pysyi rakkaudessa, rukoillen anteeksiantoa teloittajilleenkin. Jeesus ja hänen oppilaansa joutuivat antamaan verensä marttyyreinä. Siten he sieluina astuivat lunastuksen tielle, mutta ruumiillisesti he tuhoutuivat. Sentähden Uudessa Testamentissa puhutaankin siitä, kuinka me vielä odotamme ruumiimme lunastusta. Sielun lunastus

pantiin Jeesus Kristuksessa alkuun, mutta ruumiin lunastus jäi edelleen odottamaan aikaansa. Niinpä Jeesus puhuu seuraavasta suuresta Jumalan Pojan eli Kuninkaan tulemisesta, siitä tulemisesta, jolloin valtaistuimen oikealle puolelle alkaa muodostua maailman alusta suunnitteilla ollut Isän valtakunta. Ja nyt tämä suuri tuleminen on tapahtunut. Se tapahtui Pekka Ervastissa. Kosmillinen Logos Isänä, Voimana ja Majesteettiutena ruumistui tähän ruumiilliseen ihmiskuntaan asti. Ruumiimme lunastus on ratkaisevasti pantu alkuun.

Selvitelkäämme nyt näitä asioita. Meissä on kolme olemusta: ruumis, sielu ja henki, niinkuin aina on sanottu. Henki, Jumalan Poika meissä, on meidän syvin olemuksemme. Siitä heijastuu sielu. Ja mikä on sielu? Se on tämä persoonallinen, päivätietoinen minä, kuten Pekka Ervast sanoo. Ja sielun sisältö on persoonallinen ajatuksemme ja tunteemme ja persoonallinen tahtomiamme.

Nyt on selvää, että ennenkuin me ruumiimme lunastuksessa pääsemme ratkaisevasti alkuun, täytyy meidän ensin päästä sielumme lunastuksessa ratkaisevaan alkuun. Ja miten se alkuun pääseminen tapahtuu? Se tapahtuu siten, että me päivätietoisina minuuksina yhdeltä puolen hylkäämme maailman itsekkään ja väkivaltaisen elämänkäsityksen, ja toiselta puolen omaksumme Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin kristosofisen elämänkäsityksen. Siten me sieluina astumme pelastuksen tielle. Ja me voimme omakohtaisesti vaikuttaa ja aloittaa ruumiimme lunastuksen.

Meille on annettu viisi yksityiskohtaista käskyä: älä suutu, älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, älä vanho, älä ole pahaa vastaan, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Näitä käskyjä ja niiden vaikutusta me voimme katsoa monen monilta puolilta. Nyt yritämme katsoa erikoisesti ruumiimme lunastuksen kannalta. Huomaamme, että ruumiissammekin on viisi erikoista toimintakeskustaa: pää, rinta, vatsa, sukupuolielämä ja jalat.

Tältä kannalta katsoen ensimmäinen käsky: älä suutu, kohdistuu päähän. Meidän on puhdistettava päämme kaikesta vihasta, kaikista sellaisista käsityksistä, joihin sisältyy vihaa, sanottakoon sitä vihaa millä erikoisella nimellä tahansa. Meidän täytyy luopua yksinpä sellaisesta jumalastakin, joka suuttuu, vihastuu, ja joka leppyäkseen vaatii verta ja kostoja. Sillä sellainen jumala on saatana, paha henki.

Riittääköön tämä nyt tästä.

Seuraava toimintakeskus on rinta. Tältä kannalta katsoen siihen kohdistuu toinen käsky: älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas.

Rinnassa meillä on keuhkot. Keuhkoilla me hengitämme ilmaa. Voimme hengittää matalasti, tai voimme hengittää syvään, jolloin otamme ja sulatamme eetteriä, auringon praanaa ruumiiseemme. Mutta hengittämisellä on vieläkin syvempi puoli. Me voimme hengittää joko maallisia, sukupuolisia tunteita ja ajatuksia, tai taivaallisia tunteita ja ajatuksia. Ja Pekka Ervast sanoo, että maapallo tulee nyt jatkuvasti eetteröitymään, ja että meidän elämämme tulee yhä vaikeammaksi, jos me vaan jatkamme maallisten tunteitten ja ajatusten hengittämistä. Meidän täytyy oppia hengittämään taivaallisia

tunteita ja ajatuksia, voidaksemme olla mukana maapallon eetteröityvässä elämässä.

Riittääköön tämä nyt taas tältä kohdalta. Kolmantena toimintakeskuksena on vatsa. Siihen kohdistuu käsky: älä vanho.

Vatsa toimittaa ruoansulatuksen. Ja ruoansulatus sinään on pyhää. Sillä kaikki ruoka ja juoma on jumalallista elämää. Mutta sitten muistamme Mestarin sanovan, että ihminen ei elä vain leivästä, ei vain aineellisesta ruoasta, vaan jokaisesta sanasta, mikä lähtee Jumalan suusta.

Tämä on syvällinen ja monipuolinen asia. Sillä meidän yritämme ravita itseämme mm. kaikella sellaisella filosofialla, tieteellä ja taiteella ja uskonnollisilla opinkappaleilla, jotka eivät suinkaan lähde Jumalan suusta, vaan ovat meidän omia keksintöjämme ja sommittelujamme. Kaikella sellaisella maailman viisaus ihmisiä ravitsee. Ja myöskin kaikenlaisilla valoilla. Mutta Jumalallinen viisaus kieltää vannomasta. Totuudenetsijä ei umpimähkään tai ennakkoluulojen mukaan kiellä eikä myönnä mitään. Hänen on kaikki sulatettava. Sillä hän tietää olevansa kaikesta vastuussa. — Pekka Ervast opettaa ja mainitsee erikoisesti, että yliaistillinen leipämme ovat kaikki ne vaikeudet, sairaudet ja muut, jotka meitä elämässä kohtaavat. Ne meidän on sulatettava, henkisessä työssä ja elämässä voitettava.

Tulemme sitten neljanteen keskukseen, joka on sukupuolisuus ja sukupuolielimet. Siihen kohdistuu neljäs käsky: älä ole pahaa vastaan.

Kun puhutaan neljästä eetteristä, niin toista sanotaan elon eli sukupuolieetteriksi. Se muodostaa tulikokeen

kiusausten koulussa. Mutta Pekka Ervast sanoo, että sukupuolihimo on sellainen, että se saattaa sekaantua ruumiimme kaikkien rauhasien ja kaikkien keskusten toimintaan. Ja sen aiheuttama voimakkain intohimo on julmuus. Julmuudesta voitaisiin sanoa, että se on tehos-
tetuin Saatanan hääkutsu. Sentähden tässä neljännessä kohdassa tulemme tekemisiin myös mustan magian kanssa. Meidän on kieltäydyttävä mustasta magiasta. Pekka Ervast aivan erikoisesti huomauttaa, kuinka meidän on tarkoin varottava, ettei vaan julmuus pääse meissä heräämään, lisääntymään ja kasvamaan.

Tulemme sitten viidenteen kohtaan, jonka muodostavat jalat. Siihen kohdistuu käsky: älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.

Kristus sanoi oppilailleen mm.: ellen minä saa pestä teidän jalkojanne, ei teillä ole yhteyttä minun kanssani.

Mitä on tämä jalkojen pesu? Pekka Ervast on sanonut sen olevan sitä, että kun opetuslapsi seuraa Mestaria, kulkee hänen jäljissään, niin hänen jalkansa puhdistuvat.

Mutta nytpä Mestarin jäljissä kulkeminen merkitsee kieltäytymistä sodasta. Siitä kristinusko on alkanut, ja alkaa, kuten P. E. sanoo. Siitä on alkanut sielun lunastus. Kuitenkin tuo sodasta kieltäytyminen vei verimarttyyriuteen. Sentähden on saatettu sanoa, että meidän sielumme on verellä lunastettu. Mutta se on erehdyttävästi sanottu. Sillä sielumme lunastus alkoi siitä, että kieltäydyttiin vuodattamasta verta, että kieltäydyttiin menemästä sotaväkeen ja sotaan. Että nuo sodasta kieltäytyjät joutuivat — Mestarinsa tavalla — verimarttyyreiksi, se on asian toinen puoli, seuraus asian ensimmäi-

sestä puolesta, siitä, että Kristuksen seuraajat kieltäytyivät menemästä sotaan, kieltäytyivät antamasta lippuvalaa ja menemästä sotilaskouluutukseen.

Näin tuli sielumme lunastustyö pannuksi alkuun, ja se jatkuu yhä. Pieni onkin vielä niiden lunastuksen tielle astuneitten sielujen luku, jotka oman marttyyriy tensä uhallakin kieltäytyvät vuodattamasta veljiensä verta; jotka kieltäytyvät millään tavalla osallistumasta sotaan.

Kaiken tämän ohella olemme saaneet odottaa sitä aikaa, jolloin ruumiimmekin lunastus pannaan ratkaisevasti alkuun. Tämä alkaa joko niin, että verta ei enää lainkaan vuodateta, sotia ei enää käydä, tai niin, että sotia käyvät ne jotka sitä haluavat. Ketään ei pakoiteta sotaväkeen eikä sotaan.

Ja me elämme nyt tässä merkillisessä ylimenokohdassa. Ihmiskunnassamme on tapahtunut sellainen saavutus, joka on avannut lunastuksen tien myös ruumiillemme. Keskushenkilönä kaikessa tässä on Pekka Ervast. Hänessä ruumistui Jumala, kosmillinen Logos Isänä, Voimana ja Majesteettiutena aina tähän kemiallis-fyysilliseen tasoon asti. Sitä seurasi henkinen voimavuodatus keskusauringo Siriuksesta ja sen takaisista voimista meidän aurinkokuntaamme ja maapalloomme, saattaen kaiken elämän uuteen viritykseen. Tähän liittyy sellainen suuri saavutus, että Karma on jälleensyntymisen mysterioissa siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen. Tähän lausuntoonsa Pekka Ervast lisää: näinollen voimme toivoa, että ellemme itse väsy, niin karma ei meitä tuhoa. Varsinaisesta sodasta ja sotaväestä P. E. mm. sanoo, että Suomen tehtävä tulee olemaan

täydellinen, vapaaehtoinen ja itsealoitteellinen aseista riisuuntuminen, ja että jos joku kansa, vaikkapa Suomen kansa, tämän tekee, tekee omasta aloitteestaan ja vapaasta tahdostaan, niin se kansa tämän tekonsa kautta on julistautunut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä.

Kaikki edelläsanottu yhteensä merkitsee, että tie ruumiimme lunastukseen on nyt käytännössä avattu. Ihmisten ja kansojen on nyt omalta osaltaan ja omassa tajunnassaan avauduttava ja astuttava ruumiillisen lunastuksemme tielle. Liitymme tekemään työtä kristosofisessa sanomassa, avatussa suuressa maailmanuskonnossa. Sellainen työ on täällä Suomessa pantu alkuun. Se työ on yksilöllinen ja yleismaailmallinen, sillä se sisällyttää itseensä kaikki vanhatkin uskonnot puhdistettuina ja nostettuina sille tasolle, jossa ne kaikki ovat yhtä.

PEKKA ERVAST:

JEESUKSEN RUKOUS

Isä meidän, joka asut sydämemme ja omantuntonne taivaissa, Sinä, joka olet se kuulematon hyvyys, joka piilee henkemme sisimmässä syvyydessä.

Pyhitetty olkoon Sinun nimesi, niin että me emme mitään rakastaisi enemmän kuin Sinua, ettemme minkään muun edessä nöyrinä kumartuisi kuin Sinun äänesi edessä meidän omassatunnossamme.

Lähestyköön Sinun valtakuntasi, niin että kaikki kansat tunnustaisivat Sinun rakkautesi vallan ainoaksi hallitsijaksensa, ja että päivä päivältä kasvaisi niiden ihmisten lukumäärä, jotka Sinussa näkevät ainoan Isänsä ja jotka tuntevat itsensä Sinun Pojiksesi iankaikkisuudessa,

Ja tapahtukoon Sinun tahtosi niin maassa kuin taivaassa, niin että me, Sinun henkesi lapset, jotka kuulemme äänesi sydämemme taivaassa, täyttäisimme Sinun tahtosi käskyt elämässämme maan päällä,

Anna meille tänäpäivänä meidän jokapäiväinen leipämme, salli, että tänäänkin tapahtuu sellaista, joka muistuttaa meitä Sinusta, kun me ruumiillisessa heikkoudessamme unohtamme Sinut,

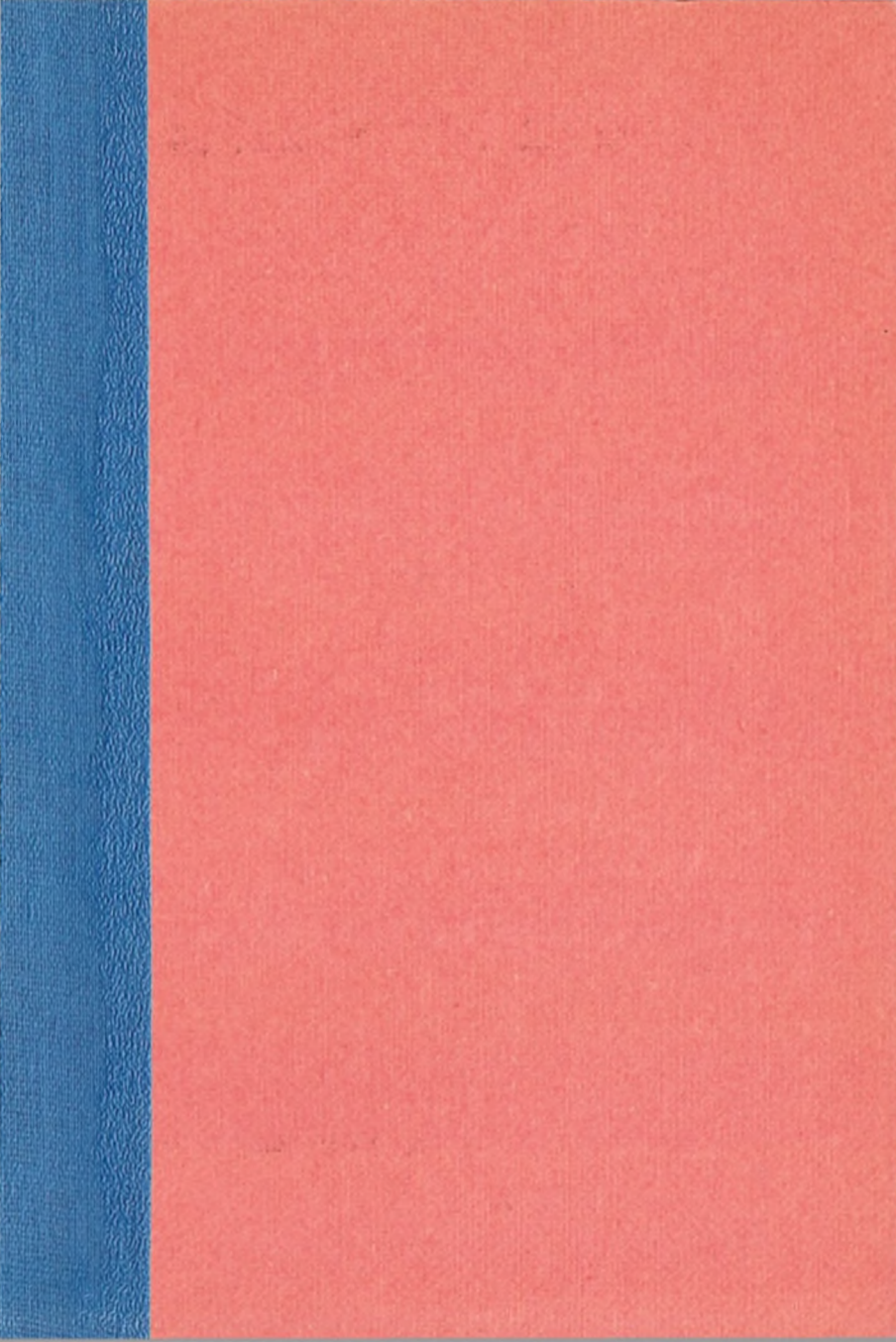
Ettemme sydämessämme konsanaan unohtaisi antaa anteeksi kaikki veljiemme heikkoudet ja kaikki ne surut, joita he meille saattavat, niin että mekin hengessämme tuntisimme Sinun laupeutesi anteeksi antavan voiman valuvan päällemme,

J. R. HANNULAN KIRJOJA:

Kristosofian Polulla		200C:—
Luominen (+ Tubal-Kain, Vedenpaisumus, Isä Aabraham	—	350:—
Sisäisen opettajan seurassa	—	200:—
Vallitseeko ihmiselämässä laki (loppu)	—	—
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa ..	150:—	—
Ei vain leivästä	50:—	100:—
Tulijärvi	100:—	—
Mitä olemme oppineet?	30:—	—
Vuorisaaunan oppilaan näkökulmasta I—V ..	700:—	—
Pekka Ervastian asema (8 vihkoa)	—	300:—
Ihminen, mitä mietit? (loppu)	—	—
Jos Kristusta seuraisiin	150:—	200:—
Uudestisyntyvä temppeli	100:—	—
Elämänymmäryksemme rakentuminen	150:—	—
Syntynyttä maailmanuskontoa	100:—	—
Kehityksen järjestelmä	30:—	—
Mestari ja me	200:—	250:—
Ihmisyys	150:—	200:—
Tuomiokausi	150:—	200:—
Tuomiokausi II	150:—	200:—
Paratiisin taru	150:—	200:—
Mestarin sanoma	150:—	200:—
Uudet maat ja taivaat	150:—	200:—
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—
A ja 'O ensimmäinen ja viimeinen	250:—	330:—
Kysymyksiä ja vastauksia 10 (I—X) kirjaa.		
Hinta kappaleelta	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia XI	220:—	300:—
Pistis Sophiasta Christosophiaan	250:—	330:—
Elämä Jumalassa	250:—	330:—
Vihkimyksistä	250:—	330:—
Ennakkoluuloton Suomi	200:—	300:—

Näitä kirjoja voi tilata osoitteella: **Neiti Alma Allinniemi,**
Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Samoista asioista puhuu teosofis-kristosofinen aikakauskirja
Pohjolan Valo, 10 numeroa vuodessa, hinta 500 mk. Toimitus:
Turku, Korkeavuorenk. 2 C 31.

Kristosofista kirjallisuutta:

Pekka Ervast:

**RUUSU-RISTIN SYNTYSANAT SUOMESSA
TIETÄJÄN AARTEISTO I
TIETÄJÄN AARTEISTO II**

J. R. Hannula:

(Katso luetteloä tämän kirjan lopussa)

Martta Jalava:

KASVATUSTYÖ

S. A. Kosonen:

PEKKA ERVASTIN ELÄMÄ

Väinö Lehtonen:

VANHA JA UUSI IHMINEN

Kirjat tilataan osoitteella: Neiti Alma Allinniemi,
Tampere.

Näistä asioista puhuu myös Pohjolan Valo,
10 numeroa vuodessa, hinta 500 mk. Toimitus:
Turku, Korkeavuorenkatu 2 C 31.

HINTA 300:—